

« Οὐκ ἄρνησόμεθά σε ... Φίλη Ὁρθοδοξία... »

Ι5) ΜΕΡΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἀριθ. φδλ. — 671—672

Ἔτος ΚΗ. 28 Ἀπριλίου 1973 (Π.Ο.Η.)

Τιμή Φόλλου Δρχ. 2

Γραφεία Κάνιγγος 32— Ἀθήναι Τ. 147

Τηλ. 628.280

Π α σ χ α λ ι ο ς

Ποιμαντοριυή ἐγυύυλιος

Τέκνα ἡμῶν ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά

Χαιρετίζω τὴν ὑμετέραν ἀγάπην ἐπὶ τῇ μεγαλειώδει ἑορτῇ τῆς λαμπρᾶς τοῦ Χριστοῦ Ἀναστάσεως ἀσπαζόμενος ὑμᾶς μετ' ἀδελφικῆς ἀγάπης καὶ Πασχολίου χαρᾶς.

Καὶ ἀπευθύνω ἐκ μέρους τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Συνόδου καὶ ἐμοῦ προσωπικῶς πρὸς ὑμᾶς τὸ θεόσωστον ποίμνιον τῆς καθ' ἡμᾶς ἀγιωτάτης Ἐκκλησίας τὸν εἰλικρινῇ καὶ χαρμόσυνον πασχάλιον χαιρετισμὸν «Χριστὸς Ἀνέστη»!! Εἴθε νὰ πληρώσῃ ὑμᾶς ὁ ἐκ τοῦ τάφου ἐγερθεὶς Σωτὴρ τοῦ κόσμου διὰ λαμπρᾶς πνευματικῆς χαρᾶς καὶ καταξίωσῃ ἐν καθαρᾷ καρδίᾳ ἀξίως δοξάζειν τὴν τριήμερον Ἀνάστασίν Του.

Διὰ τῆς θαυμαστῆς Ἀναστάσεώς Του ὁ Χριστὸς ὁ Σωτὴρ ἡμῶν ἐδώρησεν εἰς ἡμᾶς ἀνακαίνισιν, ὀρραβῶνα ἀθανασίας καὶ ἐκάλεσε, ἡμᾶς εἰς ζωὴν εἰρηνικὴν καὶ ἀδελφωσύνην. Πόσῃ καὶ ποίαν ἀγάπην πρέπει νὰ ἔχωμεν ὁ εἰς εἰς τὸν ἄλλον, τὸ ὑπέδειξεν Ἐκεῖνος μὲ τὸ παράδειγμά Του, μὲ τὴν θυσίαν Του. “Ἀγαπᾶτε ἀλλήλους,

καθώς ηγάπησα ὑμᾶς,, εἶπε πρὸς τοὺς μαθητάς Του, ὀλίγον πρὸ τοῦ πάθους Του καὶ ἐπαναλαμβάνει πρὸς ὅλους ἡμᾶς. Τὸ φωτεινὸν Του ὑπόδειγμα ὑπογραμμίζεται εἰς τὰς ἡμέρας μας ἐντονώτερον. Τὸ σκότος, τὸ ὁποῖον συσσωρεύουν τὰ μίση, αἱ κακίαι, καὶ ἐχθρότητες, αἱ ὁποῖαι περισφίγγουν τὸν πλανήτην καὶ τὰς ψυχὰς ἡμῶν, αἱ τα-
ραχαί, αἱ ἀναστατώσεις, οἱ ἐμφύλιοι πόλεμοι, αἱ ἀπειλαί, ἡ ἀγωνία, ὅλα αὐτὰ δημι-
ουργοῦν τὸ μελανὸν βάθος τῆς εἰκόνος ἐπὶ τοῦ ὁποῖου προβάλλει φωτεινότερον τὸ
πρόσωπον καὶ τὸ ἔργον τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν.

Τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητὰ, ὅπως λέγει καὶ ὁ ὡραῖος ἐκεῖνος Πασχάλιος ὕμνος
“εἵπωμεν, ἀδελφοί, καὶ τοῖς μισοῦσιν ἡμᾶς συγχωρήσωμεν πάντα τῇ ἀναστάσει,,
Ἀνανεούμενοι δὲ οὕτω ψυχικῶς, ὥς εὐχηθῶμεν ἀπὸ τοῦ βάθους τῆς καρδίας ἡμῶν
τὸ λυτρωτικὸν φῶς τῆς θυσίας τοῦ θριάμβου τοῦ Κυρίου, νὰ κατευθύνῃ καὶ ἡμᾶς
πάντας τοὺς λαοὺς πρὸς ἐν εὐτυχέστερον μέλλον, μέλλον δικαιοσύνης, ἀγάπης,
ἀδελφωσύνης, εἰρήνης.

Ὅμως ἡ εἰρήνη, ἣν ἐνετείλατο ἡμῖν ὁ Θεὸς Λυτρωτὴς κατὰ τὰς ἡμέρας
μας βαναύσως καταπατεῖται ἐπὶ τῆς γῆς καὶ ἐπισκοτίζεται ἡ ἐκκλησιαστικὴ ἡμῶν
συνείδησις καὶ ἡ λαμπρὰ πασχαλινὴ χαρά.

Ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ ἀγάλλονται πανηγυρικῶς χαιρετίζοντες τὴν μεγάλην
ἐορτὴν τοῦ Ἀγίου Πάσχα τοῦ Χριστοῦ. Δὲν εἶναι δυνατόν νὰ κλείωμεν τοὺς ὀφθαλ-
μοὺς ἐνώπιον πολλῶν λυπηρῶν γεγονότων, τὰ ὁποῖα λαμβάνουν χώραν σήμερον
εἰς τὸν κόσμον, ὅποτε ἑκατομμύρια ἀνθρώπων ὑφίστανται ἀναριθμήτους δοκιμασίας.
Ἡμᾶς τοὺς ὁπαδοὺς τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ δὲν δύνανται νὰ ἀφήσουν ἀδιαφόρους τὸ
ἐπικρατοῦν αὐτὴν τὴν στιγμήν εἰς τὸν κόσμον κακὸν, ἡ ἀδικία καὶ οἱ σφοδροὶ ἀδελφο-
κτόνοι πόλεμοι. Ἡμᾶς, ὡς χριστιανούς δὲν δύνανται νὰ μὴ μᾶς ἀνησυχήῃ ἡ τετρα-
γμένη αὐτὴ κατάστασις εἰς τὸν κόσμον ἡ ἐπισκοτίζουσα τὴν θεῖαν ἀγάπην τὸσον
ἀφθόνως ἐκχυθεῖσαν ἐν τῇ ἀναστάσει.

Ὁ ἀναστὰς Κύριος εἴθε νὰ στηρίξῃ καὶ εὐλογήσῃ ὑμᾶς ἐπὶ τοῦ ἐνδόξου
πεδίου τοῦ ἔργου τῆς εἰρήνης καὶ τῆς ἐπιτεύξεως ὁμονοίας καὶ ἀδελφικῆς ἀγάπης καὶ
νὰ κατευθύνῃ τὰς ἐπιδιώξεις ἡμῶν καὶ τὰς ἀναλόγους προσπάθειάς πρὸς οἰκοδομὴν
ἡμῶν καὶ εὐημερίαν διὰ ὅλα τὰ τέκνα τοῦ Θεοῦ τὰ τὸσον ποθοῦντα πραγματικὴν
εἰρήνην.

Ἐορτάζοντες κατὰ τὴν πανηγυρικὴν καὶ μεγάλην ταύτην ἡμέραν ὁμοῦ μεθ’
ὑμῶν τὸ μεγαλειῶδες θαῦμα τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ ἀπευθύνομεν τὰς θερμὰς
προσευχὰς ἡμῶν πρὸς τὸν Ζωοδότην Κύριον, τὸν χορηγὸν παντὸς ἀγαθοῦ, ἵνα ἀνοίξῃ
Οὗτος τοὺς πνευματικούς ὀφθαλμοὺς τοῦ λαοῦ Του καὶ ὑποδείξῃ εἰς τὴν πολυπαθῆ
ἀνθρωπότητα τὴν ἀληθινὴν ὁδόν, τὴν ὁδηγοῦσαν εἰς ἐπίτευξιν εἰρήνης καὶ ζωῆς ἐν
τῇ ἐνώσει ἀδελφικῆς ἀγάπης καὶ εἰρήνης.

Ἡ πανοικτίρμων εὐλογία τοῦ Ἀναστάντος Σωτῆρος ὥς εἶναι ἐφ’ ὅσον ὅσον
χριστεπώνυμον ποίμνιον ἡμῶν καὶ ὥς βοηθήσῃ ἡμᾶς δι’ ὅλου τοῦ εἶναι μας νὰ εἰσ-
έλθωμεν εἰς τὴν χαρὰν τῆς Ἀναστάσεως Του καὶ νὰ δεχθῶμεν εἰς τὰς καρδίας ἡμῶν
τὰς Εὐαγγελικὰς ὑποθήκας ἐν ὀνόματι τῆς εἰρήνης, τῆς ἀμοιβαίας ἀγάπης καὶ εὐ-
σεβείας ἐπ’ ἀγαθῶ ὅλων τῶν κατοίκων τῆς γῆς.

«Ἀληθῶς Ἀνέστη ὁ Κύριος»!!

Διάπυρος πρὸς Κύριον εὐχέτης

† ὁ Ἀρχιεπίσκοπος ΑΥΞΕΝΤΙΟΣ

ΜΕΓΑΛΗ ΕΒΔΟΜΑΣ

Μεγάλη Εβδομάς! Ήσαν μεγάλα και φοβερά δραματουργούνται εν αὐτῇ!

Ὁ Υἱὸς καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ ὁ διὰ τὴν ἡμετέραν σωτηρίαν ἄνθρωπος γενόμενος, ἐπείγεται νῦν τοῦ παθεῖν ἀγαθότητι, πληρῶν οὕτω καὶ τελειῶν τὸ κοσμοποιητικὸν ἔργον, διὰ τὸ ἵπτατον παρὰ τοῦ Πατρὸς ἀπεσπάλῃ.

Υπογραμμὸς εἰς ἡμᾶς ἐγένετο ἐν πάσι, διὰ νὰ μιμῶμεθα Αὐτὸν πάντοτε. Ἐδίδαξεν, ἐφώτισεν, ἀπεκάλυψεν εἰς ἡμᾶς τὴν ἀλήθειαν. Ἐγνώρισεν τὸν Θεὸν Πατέρα τὸν ἀναρχόν, τὸν Υἱὸν καὶ Λόγον τὸν συνἀναρχόν, τῷ Πατρὶ καὶ ἐκ τοῦ Πατρὸς γεννηθέντα, φῶς ἐκ φωτός, τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον, τὸ σὺν Πατρὶ καὶ Υἱῷ συμπροσκυνούμενον καὶ συνδοξαζόμενον, τὸ ζωοποιῶν, τὸ ἐκ τοῦ Πατρὸς ἐκπορευόμενον καὶ δι' Υἱοῦ πεμπόμενον. Ἀπεκάλυψεν εἰς ἡμᾶς, ὅτι ὁ Θεὸς τρισωπόστατος ὢν, Ἀγάπη ἐστίν. Καὶ τὴν ἀπειρον τοῦ Θεοῦ ἀγάπην πρὸς τὸν ἄνθρωπον δὲν ἐδίδαξεν ἀπλῶς, οὐδ' ἀπλῶς καὶ μόνον ἀπεκάλυψεν, ἀλλὰ καὶ παρέδωκεν εἰς ἡμᾶς, ὥς τὸ ὕψιστον ἀγαθόν.

Παρέδωκεν εἰς ἡμᾶς τὸν ἑαυτὸν τοῦ Θεοῦ ὢν πάσχει ὡς ἄνθρωπος, ἵνα τὸν ἄνθρωπον εἰς Θεὸν ἀνυψώσῃ, πάσχει ὡς θνητός, διὰ νὰ καταστήσῃ τὸν ἄνθρωπον ἀθάνατον. Ὅλον τὸ θεῖον δράμα, τὸ ὅποιον ἡ Ἁγία ἡμῶν Ἐκκλησία ἀναπαριστᾷ κατὰ τὴν Μεγάλῃν Εβδομάδα εἶναι δράμα διὰ τὸν ἄνθρωπον, τὸν ἁμαρτωλόν, τὸν πεπτωκότα, τὸν εἰς θάνατον καταδικασθέντα. Πάσχει ὁ δίκαιος ὑπὲρ τῶν ἀδίκων, ὁ ἄμωμος ὑπὲρ τῶν ἀνίμων, ὁ ἠανάγαθος ὑπὲρ τῶν κακούργων. Πληροῖ τὴν θεῖαν Δικαιοσύνην, ἵνα ἡμεῖς δικαιωθῶμεν ὑπὸ τοῦ Θεοῦ. Ταπεινοῦται, ἵνα ἡμεῖς ὑψωθῶμεν. Νεκροῦται, ἵνα ἡμεῖς ζωοποιηθῶμεν. Κατέρχεται εἰς Ἄδου, ἵνα ἡμεῖς ἀνέλθωμεν εἰς Οὐρανοῦς. Ἀνίσταται, ἵνα καὶ ἡμεῖς συναναστηθῶμεν μετ' Αὐτοῦ. Κάθηται ἐκ δεξιῶν τοῦ Πατρὸς, ἵνα καὶ ἡμεῖς συγχληρονόμοι Αὐτοῦ γινώμενοι συνδοξασθῶμεν μετ' Αὐτοῦ. Πάντα ταῦτα ἐκτελίσσονται, ἀποκαλύπτονται, προβάλλονται, προσφέρονται εἰς τοὺς Χριστιανούς ὡς δίδαγμα, ὡς βίωμα, ὡς ζωοποιὸς ἀλήθεια, ὡς ὑπέρτατον ἀγαθόν, ὡς θυσία ἱλαστήριος καὶ εὐχαριστήριος. Εὐχαί, ὕμνοι, Εὐαγγελικαὶ περικοπαί, ἡ ὅλη σύνθεσις τῶν ἱερῶν ἀκολουθιῶν τῆς Μεγάλης Εβδομάδος καλοῦν ἡμᾶς εἰς ταπεινώσιν, εἰς μετάνοιαν, εἰς ἀνάστασιν, εἰς ἔκωσιν Χριστοῦ καὶ ἡμῶν.

Ἀπὸ τῆς ἐσπέρας τῆς Βαΐφρου, τῆς ἐνδόξου Κυριακῆς μέχρι καὶ τοῦ μεσονυκτίου τοῦ Μεγάλου Σαββάτου οἱ εὐσεβεῖς Χριστιανοὶ συμμετέχουσιν τοῦ Θεοῦ Δράματος. Κατακλύζομεν τοὺς ἱεροὺς Ναοὺς, συγκινοῦμεθα, νουσοῦμεθα τῇ καρδίᾳ, θαυμάζομεν, θρηνοῦμεν τὸν πάσχοντα ἄνθρωπον ἐν τῇ προσώπῃ τοῦ Κυρίου καὶ μετ' Αὐτοῦ συσταυρούμεθα τῷ κόσμῳ καὶ τῇ ἁ-

μαρτίᾳ. Καὶ προσδοκῶμεν τὴν Ἀνάστασιν, Αὐτοῦ καὶ δι' Αὐτοῦ τὴν ἰδικήν μας Ἀνάστασιν καὶ σωτηρίαν. Ἀναγνώσματα, ὕμνοι, Εὐαγγελικαὶ περικοπαὶ καὶ εὐχαὶ τῆς Ἁγίας Ἐκκλησίας ἡμῶν πρὸς αὐτὸν τὸν σκοπὸν ἀποβλέπουσιν. Νὰ διδάξουν ἡμᾶς, νὰ φωτίσουν ἡμᾶς, νὰ προετοιμάσουν ἡμᾶς, νὰ καθαρίσουν ἡμᾶς διὰ τῆς μετανοίας καὶ νὰ μᾶς ὁδηγήσουν εἰς συναίσθησιν καὶ ἀναγνώρισιν τοῦ τελουμένου θεοῦ δράματος καὶ προσκίεωσιν ταύτου ὑπὸ ἐνὸς ἐκάστου χριστιανοῦ ὡς δράματος ἀναφερομένου εἰς Αὐτὸν δι' Αὐτὸν καὶ ἐν αὐτῇ.

Ὁ ὁρὼν Θεός, δράστης δὲ ὁ Θεάνθρωπος, ὁ πάσχων, ὁ σταυρούμενος, ὁ ἄνθρωπος.

Ἄς ἀναζωογονήσωμεν τοὺς ἑαυτοὺς μας καὶ ἄς λιπάνωμεν τὴν ψυχὴν ἡμῶν μετὰ τὴν δρόσον τῶν δακρύων τῆς μετανοίας καὶ ἄς ζωοποιήσωμεν τὴν ψυχὴν καὶ τὸ σῶμα ἡμῶν μετὰ τὸ φάρμακον τῆς ἀθανασίας, τὸ ἀντίδοτον τοῦ μὴ ἀποθανεῖν ἡμεῖς μετὰ τῆς Θεῖαν Μετάληψιν.

Χριστὸς Ἀνέστη

Τὸ σκοτάδι διελύθη. Αἱ ἀλυσίδες τοῦ θανάτου συντριβήσαν. Ἡ ζωὴ ἀνεπήδησεν ἀπὸ τὸν τάφον. Ἡ γὰρ διεδέχθη τὸ πένθος. Τοῦ λοιποῦ: «Μηδεὶς ὀδυρόσθῃ πταίσματα· μηδεὶς φοβείσθω θάνατον· μηδὲ δεῖς θρηναίτω πέναν». «Ἐξέλθετε πάντες εἰς τὴν χαρὰν τοῦ Κυρίου ἡμῶν». «Αὕτη ἡ ἡμέρα, ἣν ἐποίησεν ὁ Κύριος, ἀγαλλιασώμεθα καὶ εὐφρανθῶμεν ἐν αὐτῇ».

Ὅταν, κατὰ τὴν Μ. Παρασκευὴν, εἶδαν οἱ Γραιμοταῖς καὶ οἱ Φαρισαῖοι τὸν Κύριον ἐπάνω εἰς τὸν Σταυρόν, κίβωφον, μὴ ἔχοντα εἶδος, μηδὲ κάλλος, μετὰ σκηνομήνην τὴν πνοήν Του, ἐξουθενημένον καὶ νεκρόν, ὅλοι τότε ἐπίστευσαν, ὅτι τὸ πᾶν πλέον εἶχε τελειώσει. Τὴν σταύρωσιν τοῦ «ἀμώμου» τὴν ἐθεώρησαν ὡς θριαμβευτικὴν νίκην τῶν.

Καὶ ἐφαντάσθησαν, ὅτι τὸν πλέον θά διαλυθοῦν οἱ φοβισμένοι Μαθηταὶ τοῦ Ἑσταυρωμένου καὶ ὅτι γρήγορα ἡ πλάκα τοῦ τάφου θά σκεπάσῃ τὰ πάντα καὶ θά ἐξαφανίσῃ καὶ αὐτὸ ἀκόμη τὸ ὄνομα τοῦ Διδασκάλου. Ἔτσι ἦσαν πλέον καὶ ἱκανοποιημένοι, διότι ἀπηλλάγησαν ἀπὸ τὸν ἐπικίνδυνον ἐκεῖνον «πλάνον», ἀπεσύρθησαν διὰ νὰ ἀναπαυθῶν καὶ νὰ ἐτοιμασθοῦν διὰ τὸν ἑορτασμόν τοῦ Πάσχα τῶν.

Ἔβχαν ὁμιος ἀπατηθῇ. Ἡ νίκη δὲν ἦταν ἰδική των.

Ἦδη τὰς πρωινὰς ὥρας τῆς «μᾶς τῶν Σαββάτων» χαρμίσυνα μηνύματα ἔρχονται νὰ ζωογονήσουν

τις θλιμμένες ψυχές των μαθητών. Αί μυροφόροι γυναίκες, που επισκέπτονται πρώτες τὸ μνημείον, με ἐκπληξιν καὶ φόβον βλέπουν «τὸν λίθον ἡρμένον ἐκ τοῦ μνημείου», ἀκούουν δὲ συγχρόνως ἀπὸ τὸν ἄγγελον. «Τί ζητεῖτε τὸν ζῶντα μετὰ τῶν νεκρῶν; Οὐκ ἔστιν ὧδε, ἀλλ' ἠγέρθη» (Λουκ. κδ' 5). Καὶ αὐτὴν τὴν ἀλήθειαν, αἱ ἀλλεπάλληλοι κατόπιν ἐμφανίσεις τοῦ Ἀναστάντος Χριστοῦ ἔρχονται νὰ τὴν πιστοποιήσουν κατὰ τρόπον ἀκλόνητον, καὶ νὰ τὴν στερεώσουν τόσο βαθεῖα πλέον μέσα εἰς τὰς ψυχὰς τῶν Μαθητῶν, ὥστε ἀργότερα ὅλοι νὰ ὑποστηρίξουν καὶ νὰ τὴν υπογράψουν καὶ με αὐτὸ τὸ αἵμα των.

Καὶ ἀπὸ τότε, αἰῶνες τώρα, εἰς ὅλην σχεδὸν τὴν γῆν, ἀκούεται ὁ θριαμβευτικὸς χαιρετισμὸς «Χριστὸς Ἀνέστη», ποὺ τὸν φάλλουν τὰ χεῖλη, καὶ οἱ καρδιές ἑκατομμυρίων ἀφωσιωμένων ὁπαδῶν τοῦ Χριστοῦ.

Εἶναι τὸ πιὸ σύντομον σύνθημα. Εἶναι ὁ πιὸ συγκλονιστικὸς θούριος. Εἶναι ὁ πιὸ γλυκὺς χαιρετισμὸς.

Ναί! Χριστὸς Ἀνέστη!

Καὶ μαζὶ μετὰ τὸν Κύριον ἀνεστήθη ἡ ἐλπίδα τῆς λυτρώσεως. Ἀνάγκη λυτρωμοῦ εἶχαν αἱ γενεαὶ καὶ οἱ αἰῶνες. Καὶ ὁ Κύριος, μετὰ τὴν θυσίαν τῆς ζωῆς του ἐπάνω εἰς τὸν Σταυρόν, προσέφερε «τὰ λύτρα» διὰ νὰ σωθῇ ὁ ἄνθρωπος μετὰ τὴν Ἀνάστασιν Του δὲ ἀπέδειξεν, ὅτι εἶναι ὁ μόνος Λυτρωτής, ποὺ ἀνιστᾷ τις νεκρωμένες ψυχές τῶν ἀνθρώπων καὶ τις ὁδηγεῖ εἰς τὴν «καινὴν ζωὴν», τὴν ζωὴν τοῦ φωτός καὶ τῆς χαρᾶς. «Πάσχα τὸ πῦλος ἡμῖν τοῦ Παραδείσου ἀνοῖξαν». Δικαίως λοιπὸν «νῦν πάντα πεπλήρωται φωτός... Χριστὸς γὰρ ἐγήγερται, εὐφροσύνη αἰώνιος».

Δεσφῶνται τῆς ἀμαρτίας καὶ κατὰδικοὶ τῆς πικροτέρας δουλείας! Αἱ φυλακαὶ καὶ τὰ ψυχικὰ δεσμοτήρια ἠνοιχθήσαν. Τί περιμένετε ἀκόμη; Τῆς Ἀναστάσεως τὸ φῶς πότε θὰ θελήσωμεν νὰ λάμψῃ μέσα μας; Ὡστε;

Χριστὸς Ἀνέστη!

Καὶ μετὰ τὴν Ἀνάστασιν τοῦ θεοῦ Διδασκάλου ἐδικαιώθη ὁ Δίκαιος καὶ ἀποκατεστάθη ἡ ἡθικὴ τάξις εἰς τὸν κόσμον. Δὲν ἦτο δυνατόν ὁ Θεὸς νὰ ἀνεχθῇ τοῦ Ἁγίου τὴν συντριβὴν. Σταυρικὸς μόνον τερματισμὸς τοῦ παναγίου βίου τοῦ Σωτῆρος θὰ ἦτο λύσις σκοτεινὴ εἰς τὸ δράμα τῆς φωτεινοτέρας ἐξ ὧν παρήλασαν ἐπὶ τῆς γῆς Ὑπάρξεως. Δι' αὐτὸ ἔρχεται ἡ Ἀνάστασις καὶ ἐπιβάλλεται ἔτσι τὸ κράτος καὶ ἡ ἀκατάλυτος δύναμις τῆς δικαιοσύνης. Ἡ πρὸς στιγμὴν ἐμφανιζομένη ἀποτυχία μετατρέπεται εἰς θριαμβευτικὴν καὶ ἐλόφωτον νίκην.

Ἀδικημένοι, ἐσταυρωμένοι τῆς γῆς! Ὄταν διέρχεσθε τὴν ἐβδομάδα τῶν παθῶν, ποὺ σᾶς δημιουργοῦν οἱ γύρω, οἱ ὅποιοι ἔπρεπε νὰ εἶναι ἀδελφοί, μὴ σταματᾶτε εἰς τὴν ὁδὸν τοῦ Σταυροῦ σας. Ἀτενίσατε τὸ φῶς τῆς Ἀναστάσεως καὶ πιστεύσατε, ὅτι δὲν θὰ βραδύνῃ ἡ ἡμέρα τῆς βραδεύσεως, ἡ ὥρα τῆς ἀποκαταστάσεως. Τὸ πιστοποιεῖ ἡ φωτόλουστη αὐγὴ τῆς Ἀναστάσεως. Τὸ μαρτυροῦν ἄπειρα, παλαιὰ καὶ σύγ-

χρονα γεγονότα. Ἀδικημένοι ἀδελφοί, πιστεύσατε, δὲν μένει γιὰ πάντα ἡ ἀλήθεια ἐσταυρωμένη! Δὲν μένει!

Χριστὸς Ἀνέστη!

Καὶ μετὰ τὴν ἔγερσιν τοῦ Κυρίου προσφέρεται ἡ γλυκύτερα παραμυθία εἰς ἐκείνους, οἱ ὅποιοι, πιστοὶ εἰς τὰ ἰδανικά, ἀγωνίζονται διὰ τὴν ἐπικράτησιν τῆς ἀληθείας καὶ τῆς ἀρετῆς. Ἡ Ἀνάστασις ἔγινε ἔκτοτε ἡ λαμπρότερα σημαία, κάτω ἀπὸ τὴν ὁποίαν οἱ εὐγενέστερες ὑπάρξεις τοῦ κόσμου παλεοῦν τὸν κρατερότερον ἐχθρόν των αἰῶνων, τὴν χρυσομένη κακίαν. Αὕτη ἡ σημαία τῆς Ἀναστάσεως ὠδήγησε τὰ ἑκατομμύρια τῶ μαρτύρων καὶ τῶν μυσταγωγῶν τοῦ καθήκοντος εἰς τὴ θυσίαν. Ἀγναὶ παρθένοι καὶ ἁθῶα παιδιὰ καὶ ἱερὰ παράταξις φωτισμένων φυσιογνωμιῶν ἐκατέλειψαν τὰ θέλητρα τοῦ κόσμου καὶ τὰς τιμὰς καὶ τὰς ἀνέσεις καὶ ἐδάδισαν πρὸς τὸ μαρτύριον, ἀτενίζοντες εἰς τὸ ἱερὸν Λάβαρον τῆς Ἀναστάσεως, ποὺ τοὺς καλοῦσε εἰς τὴν «Ἀνω Ἱερουσαλὴμ». «Ὅντως ἱερὰ καὶ πανέορτος αὕτη ἡ σωτήριος» τῆς Ἀναστάσεως ἡμέρα!

Χριστὸς Ἀνέστη!

Καὶ μετὰ τὴν Ἀνάστασιν Του ὁ Κύριος κατέλυσε τὸ κράτος τοῦ θανάτου. Ἐφώτισε τὸν Ἄδην καὶ ἔλυσε ὀριστικῶς τὸ μυστήριον τοῦ θανάτου. Τὸ «ὑπερπέραν» δὲν μένει πλέον ἀγνωστος χώρα, ἀλλὰ γίνεται προσφιλὴς τόπος, ὅπου ὁ Ἀναστάς Κύριος ἐτοιμάζει δι' ἡμᾶς ἀνάπαυσιν καὶ μακαριότητα. «Θανάτου ἐορτάζομεν νεκρῶσιν, Ἄδου τὴν καθάραισιν». Καὶ ὁ Ἀπ. Παῦλος, ποὺ βλέπει ὅτι ὁ θάνατος δὲν εἶναι πλέον ὁ τρομερὸς ἐξουσιαστής, ἀναφωνεῖ: «Κατεπόθη ὁ θάνατος εἰς νίκην. Ποῦ σου, θάνατε, τὸ κέντρον; ποῦ σου, Ἄδη, τὸ νίκος;» (Α' Κορινθ. ιε' 54-55).

Καὶ ἡ νίκη αὕτη δὲν εἶναι μόνον νίκη τοῦ Κυρίου. Ἡ Ἀνάστασις Του εἶναι προμήνυμα καὶ τῆς ἰδικῆς μας ἀναστάσεως. Ἄν ὁ Χριστὸς δὲν ἀνίστατο, θὰ ὑπῆρχε φόβος νὰ μείνουν οἱ τάφοι μας κατοικία μας εἰς τὸν αἰῶνα. Ἀλλ' ὁ Χριστὸς ἐπάτησε τὸν θάνατον καὶ μᾶς καλεῖ ἐπὶ τὰ ἴχνη Του. Ὅπου ἡ ρίζα, ἐκεῖ θὰ εἶναι καὶ οἱ κλάδοι. Κάθε νεκρὸς εἶναι καὶ ἓνας σπῆρος. «Σπείρεται σῶμα ψυχικόν ἐγείρεται σῶμα πνευματικόν» σπείρεται ἐν φθορᾷ, ἐγείρεται ἐν ἀφθαρσίᾳ· σπείρεται ἐν ἀσθενείᾳ, ἐγείρεται ἐν δυνάμει» (Α' Κορινθ. ιε' 42-44). Ἡ παγίδα, εἰς τὴν ὁποίαν μᾶς ἔχει κλείσει ὁ θάνατος, συντριβὴ ἀπὸ τὸ χεῖρ τοῦ Σωτῆρος καὶ «ἡμεῖς ἐρρύσθημεν». Δὲν φοβεῖται πλέον ἡ πιστεύουσα ψυχὴ τὸν θάνατον. Δὲν θρηνεῖ «ὥς μὴ ἔχουσα ἐλπίδα».

Ὁ θάνατος εἶναι ἡ γέφυρα. Δὲν χανόμεθα. Μεταπηδῶμεν εἰς τὴν ἀθανασίαν. Δὲν φθειρόμεθα. Ἐνδύομεθα τὴν ἀφθαρσίαν. Αὕτη εἶναι τοῦ Ἀναστάντος Δεσπότης ἡ δωρεά. «Ἐκ γὰρ θανάτου πρὸς ζωὴν... Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμᾶς διεδίδασκεν». Ἔτσι ἐξηγεῖται τὸ καταπληκτικὸν φαινόμενον, στρατιὰ μελλοθανάτων νὰ ἀντικρύξουν τὴν ἀγγέλον καὶ τὰ θηρία μετὰ χαρὰν

ΑΞΙΟΣΗΜΕΙΩΤΑ ΓΕΓΟΝΟΤΑ ΤΟΥ 1972

Ἀλεξάνδρου Καλομοίρου

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

5. Η ΣΚΥΤΑΛΗ

Ὁ μεγάλος αἰρετικὸς τῶν ἡμερῶν μας, ὁ ψευδο-προφήτης τοῦ Οἰκουμενισμοῦ Ἀθηνάγορας ἀπέθανε. Ἡ σκυτάλη ὅμως τῆς αἵρέσεως τρέχει τώρα σὲ ἄλλα χέρια. Ὁ νέος Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως Δημήτριος καὶ αὐτοὶ ποὺ κρύβονται πίσω του, συνεχίζουν τὴν παράδοσι. Τὸν ἐνθρονιστήριο λόγο του ὁ Πατριάρχης Δημήτριος ἔκλεισε μὲ τὰ ἐξῆς χαρακτηριστικά:

Χαιρετίζομεν τὸν Ἀγιώτατον καὶ Μακαριώτατον

καὶ ὁμολογήματα.

Εἰς τὴν ἀναστάσιμη ἐλπίδα καὶ δύναμιν ὀφείλεται τὸ μοναδικὸν θέαμα, ποὺ εἶδεν ὁ κόσμος νὰ θαδίζουσιν πρὸς τὸν θάνατον μάρτυρες χαίροντες ὥσάν νὰ ἐπρόκειτο νὰ λάβουν μέρος εἰς πανήγυριν.

Ἔτσι σήμερα εἰς τὴν ἐπιθανάτιον κλίνην των, περνοῦν τὰς τελευταίας ὥρας τῆς ζωῆς των οἱ πιστοὶ μὲ γαλήνην καὶ ψυχικὴν ἡρεμίαν, ποὺ συγκινεῖ καὶ καταπλήσσει.

Ὡ! σεῖς ποὺ ἐχάσατε προσφιλεῖ πρόσωπα καὶ ραίνετε μὲ δάκρυα τὸν δρόμο τῆς ζωῆς σας «Χριστὸς ἐγγήγερται ἐκ νεκρῶν, ἀπαρχὴ τῶν κεκοιμημένων ἐγένετο» (Α΄ Κορινθ. ιε' 20). Σπογγίσατε τὰ δάκρυά σας. Μὴ θρηνητε. Ὁ θάνατος δὲν ἐξηφάνισε τὰ ἀγαπημένα σας πρόσωπα. Τὰ ἠσφάλισε. Εἰς τὴν χώραν «ἐνθα ἀπέδρα δόνη, λύπη καὶ στεναγμός». Μᾶς ἀναμένουν ἐκεῖ. Ἡ ζωὴ δὲν εἶναι μακριά. Αἱ ἡμέραι γοργὰ κυλοῦν. Ἡ γέφυρα ἐτοιμάζεται καὶ δι' ἡμᾶς. Ἀδελφοί! Ἄλλο πρέπει νὰ προσέξωμε. Εἴμεθα ἄρᾳ γε «υἱοὶ τῆς Ἀναστάσεως»; Εἴμεθα;

Ἀγαπητοὶ μου!

Ἡμέρα εὐφροσύνης καὶ εὐγνωμοσύνης σήμερα. «Ἀναστάσεως ἡμέρα, λαμπρυνθῶμεν λαοί». Ἀλλὰ δὲν φθάνει μόνον αὐτό. Ἡ εὐφροσύνη. Ὁ Κύριος ἀναμένει νὰ παρουσιασῶμεν καὶ καρποὺς ἀξίους τῆς μεγάλης δωρεᾶς. Νὰ ἀναστηθῶμεν ἀπὸ τὰ ἔργα τῆς ἀμαρτίας καὶ νὰ γίνωμεν «υἱοὶ φωτὸς καὶ υἱοὶ ἡμέρας» (Α΄ Θεσ. ε' 5). Μόνον πλησίον Του ὑπάρχει ἡ ἀνάστασις καὶ ἡ εὐτυχία. Αὐτὸς εἶναι ὁ Κύριός μας καὶ ὁ Θεός μας.

Ἀς σαλπίσωμεν, λοιπόν, μέσα μας, πρὸς τὰ μνημάτα, πρὸς τοὺς ἐχθροὺς καὶ φίλους, πρὸς πιστοὺς καὶ ἀπίστους: «Χριστὸς Ἀνέστη»!

Καὶ τότε ὁ ἀντίλαλος, ποὺ θὰ ἔρχεται πάντα ἀπὸ τὸν οὐρανὸν, ἀπὸ τὴν γῆν, ἀπὸ τὰ καταχθόνια, κυρίως ἀπὸ τὰς ψυχὰς μας, θὰ εἶναι ὁ ωραιότερος θούριος, ὁ γλυκύτερα ἁρμονία: «Ἀληθῶς Ἀνέστη»!..

Πάπαν Ρώμης Παῦλον τὸν ΣΤ' καὶ πρῶτον ἐν ἰσοῖς ἐν τῇ καθόλου Ἐκκλησίᾳ τοῦ Χριστοῦ, ἀδελφόν, σεβάσμιον καὶ πρεσβύτερον, τὸν τῆς Πρεσβυτέρας Ρώμης Ἐπίσκοπον καὶ Πατριάρχην τῆς Δύσεως. Τοὺς Μακαριωτάτους Προκαθημένους τῶν Ἀρχαίων Ἀποστολικῶν Ἐκκλησιῶν, τὴν Αὐτοῦ Χάριτα, τὸν Ἀρχιεπίσκοπον Καντουρίας, τὸν σεβάσμιον ἀρχηγὸν τῆς Παλαιοκαθολικῆς Ἐκκλησίας καὶ ἀπαξάπαντας τοὺς ἀρχηγούς των ἀνὰ τὸν κόσμον Χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν καὶ Ὁμολογιῶν, μετ' αὐτῶν δὲ τὸ Παγκόσμιον Συμβούλιον Ἐκκλησιῶν, τοὺς ἐπικεφαλῆς αὐτοῦ καὶ τὰς Ἐκκλησίας - μέλη αὐτοῦ. Καὶ δηλοῦμεν τὴν πρόθεσιν ἡμῶν, ὥπως ἐν πιστότητι πρὸς τὴν ἀρχὴν τοῦδε γραμμῆς τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, ἀκολουθήσωμεν τὴν ἀγίαν καὶ μεγάλην γραμμὴν τοῦ μεγάλου προκατόχου ἡμῶν, τοῦ αἰοδιμίου Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Ἀθηνάγορα τοῦ Α', διὰ τὴν ἐν Πανορθόδοξῳ συμπνοίᾳ διαχριστιανικὴν ἐνότητα. Οὐδόλως θὰ παραλείψωμεν τὸν ἐπιβαλλόμενον χρέος ὥπως συνάψωμεν διαλόγους πρωτίστως μετὰ τοῦ Ἰσλάμ, ἔπειτα δὲ καὶ μετὰ τῶν ἄλλων μειζόνων μονοθεϊστικῶν θρησκειῶν.

Τελευτώντες ἀπευθυνόμεθα πρὸς τὸν κόσμον ἅπαντα καὶ ἀπευθύνομεν ἀπὸ τῆς ἀρχαίας ταύτης Ἐκκλησίας τῆς Ἀνατολῆς ἐν μόνον σύνθημα, μίαν μόνον εὐχήν: εἰρήνην». «Ὁρθ. Τύπος» 167-168 σελ. 4η.

Λόγος καθ' ὅλα ἀντάξις τοῦ Ἀθηνάγορα καὶ τῶν ἄλλων Μασόνων προκατόχων τοῦ Βασιλείου καὶ Μεταξάκη. Ὁ παγθρησκευτικὸς συγκρητισμὸς σὲ ὅλην τὴν δόξα. Χαιρετισμοὶ πρὸς ὅλους τοὺς ἀνὰ τὸν κόσμον ἀρχηγούς τοῦ ψεύδους, τοὺς ὁποίους ἀποκαλεῖ «μακαρίους» στὸν υπερθετικόν. Ἰδιαίτερος πρέπει νὰ προσέξῃ κανεὶς τὰ ἀναφερόμενα στὴν «καθόλου Ἐκκλησίᾳ τοῦ Χριστοῦ», ἓνα εἶδος ὑπερ-Ἐκκλησίας, τῆς ὁποίας πρῶτος ἀναγνωρίζεται ὁ Πάπας τῆς Ρώμης καὶ τῆς ὁποίας ἀπλὰ τεμάχια εἶναι οἱ ἐπὶ μέρους Ἐκκλησίες. Ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία εἶναι γιὰ τὸν Δημήτριον ἓνα ἀπὸ τὰ τεμάχια τῆς «καθόλου» Ἐκκλησίας. Ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία εἶναι, γιὰ τὸ Φανάρι καὶ τοὺς συμμάχους του, κατὰ τὸ μερικόν. Δὲν εἶναι τὸ πλήρωμα τῆς Ἀληθείας, ἀλλὰ ἀπλῶς καὶ μόνον μερικὲς ἀλήθειες ποὺ συνοδεύονται μάλιστα ἀπὸ πολλὰ ψεῦδη, δὲν εἶναι ὁ Δρόμος, ἀλλὰ ἓνας δρόμος.

Ἄλλο ποὺ πρέπει νὰ προσέξῃ κανεὶς εἶναι τὰ ἀναφερόμενα στὸ «ἐπιβαλλόμενον χρέος» συνάψεως «διαλόγων» μὲ τίς μονοθεϊστικὰς θρησκείας. Γιατί μόνον μὲ τίς μονοθεϊστικὰς θρησκείας καὶ ὄχι μὲ ὅλους τοὺς πεπλανημένους; Ἀπλούστατα, ὁ ἄνθρωπος δὲν ἔχει στὸ νοῦ του διάλογο ἱεραποστολῆς, δὲν μιλάει γιὰ τὸ κῆρ-

ρυγμία της Ἀληθείας πρὸς τοὺς ἐν σκότει καὶ σκιᾷ θανάτου καθημένους. Στὸν διάλογο τῆς ἱεραποστολῆς ἡ Ἐκκλησία δέχεται τὴν ἐρώτησι τῶν ἀνθρώπων· πού ἄγνοοῦν τὸν ζῶντα Θεό, σὲ ὅποιανδήποτε θρησκεία καὶ ἂν ἀνήκουν, καὶ ἀπαντᾷ δίδοντας λόγον τῆς ἐν ἡμῖν ἐλπίδος. Ἡ Ἐκκλησία κηρύσσει ἀτόφια τὴν Ἀλήθεια καὶ δὲν ἐπιδιώκει συμβιβασμοὺς μὲ τὸ ψεῦδος οὔτε δημιουργία συμμαχιῶν μὲ τοὺς ἀντιπροσώπους του. Τῆς εἶναι ἀδιάφορο ἐὰν ὁ ἄνθρωπος ἔρρισκεται σὲ μονοθεϊστική, πολυθεϊστική ἢ ἀθεϊστική πλάνη. Τὸ ψεῦδος εἶναι ψεῦδος σὲ ὅποια κατηγορία καὶ ἂν ἀνήκῃ. Ὁ Δημήτριος, ὅπως καὶ ὁ προκατόχος του Ἀθηναγόρας, μιλάει γιὰ τὸν οἰκουμενιστικὸν διάλογο τῆς «ἀγάπης» πού σημαίνει: συνύπαρξις μὲ κοινὸ χαρακτηριστικὸ τὴν ἀδιαφορία πρὸς τὴν ἀλήθεια. Καὶ αὐτὸς ὁ «διάλογος» εἶναι κάτι τὸ ἐντελὲς ξένο πρὸς τὴν Ἐκκλησία, ἀλλὰ οἰκτεῖ πρὸς τὸν ἐχθρὸ τοῦ Θεοῦ καὶ Ἄρχοντα τοῦ σκότους. Ὁ «διάλογος» τοῦ Δημητρίου δὲν ἔχει σκοπὸ τὸν φωτισμὸ τῶν πεπλανημένων, ἀλλὰ ἀπανταντῶν τὴν συσπείρωσιν τοὺς γύρω ἀπὸ τὴν κοινὴ ἄρνησι τῆς ἀπολύτου, τελείας καὶ ὑποστατικῆς Ἀληθείας πού εἶναι ὁ Σαρκοθεὺς Λόγος τοῦ Θεοῦ. Ἡ συσπείρωσις αὐτὴ τῆς πλάνης, πού περιγράφεται ἀπὸ τοὺς οἰκοδόμους τῆς ὡς Ἑνωσις, Ἀγάπη, Οἰκουμενισμός, ἄρχισε ἀπὸ ὅσους παραδέχονται τυπικῶς — ἀλλὰ κατὰ βάθος ἀρνοῦνται — τὴν σάρκωσι τοῦ Λόγου, δηλαδὴ ἀπὸ τίς κατ' ὄνομα Χριστιανικὲς Ἐκκλησίες, ἐπεκτείνεται τὴν σάρκωσι τοῦ Θεοῦ, δηλαδὴ στοὺς Ἑβραίους καὶ Μωαμεθανούς, γιὰ νὰ περιλάβῃ στὸ προσεχές μέλλον καὶ ὅλους ἐκείνους πού ἀρνοῦνται τὸν Ἐνα Προσωπικὸ Θεὸ καὶ λατρεύουν τὰ δαιμόνια κάτω ἀπὸ διάφορες μορφές καὶ προσωποποιήσεις, δηλαδὴ τοὺς Ἰνδουιστάς, τοὺς Βουδδιστάς, τοὺς Μαρξιστάς, τοὺς Μασοιστάς, τοὺς χρυσολάτρες, τοὺς σαρκολάτρες καὶ ὅλους τοὺς ἄλλους εἰδωλολάτρες μιά καὶ ἡ οἰκουμενιστικὴ «ἀγάπη» δὲν ἔχει ἐξαιρέσεις.

Ἄξιος διάδοχος τοῦ Ἀθηναγόρα ὁ Δημήτριος ἀνεβαίνει μὲ σύνεσι ἀλλὰ καὶ σταθερότητα, τὴν κλίμακα πού φέρει στὴν Πανθρησκεία.

6. Ὁ Μητροπολίτης Φλωρίνης Ἀδγουστῆλος ἐπαλάφει τὸ μνημόσυον τοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως.

Ἀμέσως μετὰ τὴν ἐνθρόνισι τοῦ Δημητρίου καὶ τὴν ἐκφώνησι τοῦ συνταρακτικοῦ γιὰ τὴν Ὀρθόδοξία ἐνθρονηστορίου λόγου του, ὁ Μητροπολίτης Φλωρίνης Ἀδγουστῆλος Καντιώτης ἀπηύθυνε πρὸς τὸν νέο Πατριάρχην ἐπίσημο ἐπιστολή, τῆς ὁποίας τὸ κείμενον ἐδημοσιεύθη ὁλόκληρο στὴν ἐφημερίδα «Ἐκκλησιαστικὸς Ἀγὼν» Ὀκτωβρίου 1972 ἀριθ. 69, σελ. 5. Ἡ ἐπιστολὴ φέρει ἡμερομηνίαν 26 Σεπτεμβρίου 1972 καὶ διαβάσει κανεὶς σ' αὐτὴν, μεταξὺ ἄλλων, τὰ ἐξῆς:

«...Ἐφάνη ἐλπίς. Ἐνεφανίσθη οὐράνιον τόξον. Ἡ ὑμετέρα ἐκλογὴ... Οἱ μετὰ τὴν ἀπροσδόκητον ἐκλογὴν ὁμῶν πλήρεις εὐχριστοῦς ταπεινώσεως καὶ συναισθή-

σεως ὑμετέρας λόγοι οἱ συνοδευόμενοι μὲ δάκρυα καὶ λυγμούς... ἡ κατὰ θαυμαστὸν τρόπον μετὰ τὴν ἐκλογὴν παύσις τοῦ κλύδωνος τοῦ συνταράσσοντος τὸ ἱστορικὸν Φανάριον, ἡ δημιουργία νέας ἐπὶ τὰ κρείττω καταστάσεως, ταῦτα πάντα προϋξένησαν καὶ εἰς ἡμᾶς πνευματικὴν χαρὰν καὶ ἀγαλλίασιν καί, ἐν συγκινήσει κλίναντες γόνυ πρὸ τῶν ἀνεξέρευνήτων βουλῶν τοῦ Κυρίου, ἠὺχαριστήσαμεν καὶ ἐδοξάσαμεν Αὐτόν, καὶ ἀπὸ τῆς πρώτης Κυριακῆς μετὰ τὴν ὑμετέραν ἐνθρόνισιν ἐπανελάβομεν τὸ μνημόσυον. Αἰσθανόμεθα θαθεῖαν συγκίνησιν οὐάκις κυκλοῦντες τὸ ἱερὸν θυσιαστήριον μνημονεύον, τοῦ ὀνόματος ὁμῶν ὡς Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου».

7. Στροφή τῶν «συντηρητικῶν» Νεοσημερολογιτῶν πρὸς τὸ Φανάρι.

Δὲν εἶναι ὅμως μόνον ὁ Μητροπολίτης Φλωρίνης Ἀδγουστῆλος, πού ἐπέστρεψε πρὸς τὸ Φανάρι. Τὸ ἴδιον ἔκανε καὶ ὁ Μητροπολίτης Ἐλευθερουπόλεως Ἀμβρόσιος. Τὸ φαινόμενον εἶναι γενικώτερον. Τὴν 23 Νοεμβρίου 1972 ὁ Μητροπολίτης Μηθύμνης Ἰάκωβος ἔγραψε πρὸς τὸν Πατριάρχην Δημήτριον: «...Μεγάλην ἡσθάνθημεν καὶ δόξασμον τὴν εὐλογίαν τοῦ Κυρίου ἡμᾶς τῇ ἐκλογῇ καὶ ἐνθρόνισι τῆς ὑμετέρας Θ. Παναγιότητος εἰς τὴν ἱερὰν Καθέδραν τῆς Ὀρθοδοξίας. Ἡ τόσον ἀγαθὴ φήμη καὶ αἱ ἀκολουθήσασαι δηλώσεις καὶ δὴ ἐκείνη καθ' ἣν «ἄνευ τῆς ὁμοφώνου γνώμης ἀπάντων τῶν Ὀρθοδόξων» δὲν πρόκειται ὁ Οἰκουμενικὸς Θρόνος νὰ ἀναλάβῃ οὐδεμίαν ἐνέργειαν ἢ δέσμευσιν, ἐνέπλησε χαρὰς καὶ παρηγορίας ἀλλὰ καὶ ἀνακουφίσεως τὰς ψυχὰς τῶν πιστῶν τέκνων ἡμῶν. Διατηρήσατε, Παναγιώτατε Δέσποτα, διατηρήσατε αὐτὴν τὴν εὐλογημένην μεταστροφήν...». «Ὀρθ. Τύπος» 178, σελ. 6η.

Πρόκειται γιὰ πραγματικὴ μεταστροφή. Μόνον πού ἡ μεταστροφή δὲν ὑπάρχει στὸ Φανάρι, ἀλλὰ στοὺς λεγομένους «συντηρητικούς». Διότι δὲν εἶναι δυνατόν νὰ πιστεῖται, εὐχρινῶς οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ ὅτι ἡ διπορούμενη δῆλωσις τοῦ Δημητρίου τὴν ὁποίαν ἐπικαλοῦνται, ὅτι, δηλαδὴ, δὲν θὰ κἀν τίποτε χωρὶς τὴν ὁμοφώνου γνώμην ὅλων τῶν Ὀρθοδόξων, ἀποτελεῖ πραγματικὴ μεταστροφή. Τέτοιες διποματικές δηλώσεις συνήθεις νὰ κἀν τακτικὰ καὶ ὁ προκατόχος τοῦ σημερινοῦ Πατριάρχου. Ὁ ἀπώτερος σκοπὸς τοῦ Φανάρου εἶναι νὰ ὁδηγήσῃ καὶ νὰ σταθεροποιήσῃ στὸν Οἰκουμενισμὸ ὅλους τοὺς λεγομένους Ὀρθοδόξους καὶ ὅχι μόνον τμήματά τους. Ἐπομένως εἶναι αὐτοβόνητον ὅτι θὰ προσέξῃ πολὺ νὰ μὴ προκαλέσῃ διάσπασιν στὴς τάξεις τῶν ἐπισήμων Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν πού εἶναι ἡδὴ κερδισμένους στὸν Οἰκουμενισμό. Θὰ ἦσαν μεγάλη ἀδεξιότης ἀνέχεσθαι κάτι τέτοιο. Μπορεῖ νὰ εἶναι κανεὶς βέβαιος ὅτι ὁ Δημήτριος θὰ προσπαθήσῃ νὰ εἶναι συνεπὴς στὴ δῆλωσί του. Θέλει τὴν παράταξι τοῦ Οἰκουμενισμοῦ ἀρραγῇ. Ἐξ ἄλλου καὶ ἂν ἀκόμη ὑπάρξουν μικρὲς διασπάσεις, ἡ γνώμη τῶν «Ὀρθοδόξων» θὰ παραμείνῃ πάντα ὁμόφωνος. Διότι ὅσοι δὲν

συμφωνούν με την παράταξη του Φαναρίου, δεν θά είναι Ὁρθόδοξοι, ἀλλὰ «Σούπερ Ὁρθόδοξοι»!

Τι ἄλλαξε ἀλήθεια στὸ Φανάρι ἀπὸ τότε ποὺ ἀνέδραμε στὸν θρόνο ὁ Δημήτριος; Τίποτε ἀπολύτως. Οὔτε ἦταν δυνατόν νὰ ἀλλάξη τίποτε οὔτε εἶναι λογικὸ νὰ ἐλπίζη κανεὶς ὅτι θὰ ἀλλάξη τίποτε στὸ μέλλον. Εἶναι ἀφέλεια νὰ πιστεύη κανεὶς ὅτι ἡ γραμμὴ τοῦ Φαναρίου ἐξαρτᾶται ἀπὸ ἕναν ἄνθρωπο. Πολλὰ καὶ ὕψιστα παγκόσμια συμφέροντα διασταυρῶνονται πάλιν ἀπὸ τὸν θρόνο τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἐδῶ καὶ πενήντα χρόνια καὶ αὐτὰ τὰ συμφέροντα δὲν ἀφήνουν τίποτε στὴν τύχη. Τὸ Φανάρι θὰ συνεχίσῃ τὴν γραμμὴ ποὺ ἄρχισε ὁ Μελέτιος Μεταξάκης καὶ οἱ ὁμοῖοί του μέχρι τὴν πλήρη ἐπικράτησι τοῦ παρθησαευτικοῦ συγχρητισμοῦ. Εἰς ἄλλου αὐτὸ στὸ θάθος τὸ ξέρουν «οἱ συντηρητικοί» ἀλλὰ κάνουν ἀπεγνωσμένες προσπάθειες νὰ πείσουν τὸν ἑαυτὸ τους γιὰ τὸ ἀντίθετο γιὰ νὰ δικαιολογηθοῦν στὴν ἴδια τους τὴν συνέδῃσι γιὰ τὴν ἀσυνέπειά τους νὰ ἐξακολουθοῦν νὰ παραμένουν, παρὰ τίς μὲ λόγους διαμαρτυρίες τους, στὸ ἀντίθετο στρατόπεδο τῶν Οἰκουμενιστῶν.

Χαρακτηριστικὸ παράδειγμα μεταστροφῆς τῶν «συντηρητικῶν» ἀποτελεῖ ἡ ριζικὴ ἀλλαγὴ δημοσιογραφικῆς γραμμῆς ποὺ παρατηρεῖται στὴν ἐφημερίδα «Ὁρθόδοξος Τύπος» ἀπὸ τὸ Φθινόπωρο τοῦ 1972. Ἐπὶ δύο μῆνες μετὰ τὴν ἐκλογὴ τοῦ Δημητρίου ἡ ἐφημερίς αὐτὴ κράτησε μὲ ἀξιοπρέπεια τὴν γνωστὴ ἀνθενωτικὴ τῆς γραμμῆς. Κατόπιν ἀφέθηκε νὰ παρασυρθῇ σιγὰ-σιγὰ καὶ αὐτὴ ἀπὸ τὸ ρεῦμα τῆς πρὸς τὸ Φανάρι στροφῆς γιὰ νὰ γίνῃ, ἂν δὲν μπορέσῃ τελικῶς νὰ ἀνανήψῃ, θλιβερὸ παράδειγμα συγχύσεως καὶ ἀπωλείας προσανατολισμοῦ. Οἱ «συντηρητικοί» Νεοσημεριολογίται διάστηκαν νὰ πιστέψουν καὶ νὰ κάνουν καὶ τὸν κόμμο νὰ πιστέψῃ, ὅτι μὲ τὸν Δημήτριο ἄνεμος Ὁρθοδοξίας ἄρχισε νὰ πνέῃ στὸ Φανάρι. Τοὺς παρέσυρε στὴν παγίδα, ποὺ ἐπιδέχθη ἔστησαν οἱ σοφοὶ τοῦ Φαναρίου, ὁ «εὐσεβὴς» τὸν πόθος νὰ ἀποδείξουν ὅτι δῆθεν καλὰ ἔκαμαν ποὺ παρέμειναν μέχρι σήμερα στίς τάξεις τῆς νεωτεριστικῆς οἰκουμενιστικῆς Κρατικῆς Ἐκκλησίας.

Ἰδοὺ τί ἔγραψε ὁ «Ὁρθ. Τύπος» ἀμέσως μετὰ τὴν ἐκλογὴν τοῦ νέου Πατριάρχου: «...Ἀπροσδοκῆτως ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχεῖου εὐρέθη ἄνθρωπος ἀγνωστος ἕως τῆς χθὲς... δὲν ἠκτινοδόλησεν, οὔτε ὅσον μία πυρολαμπρὴ, κρυπτομένη εἰς σκόκια φυλλώματα... Ὁδυνηράν, ὅπως, ἐκπληξὴν ὑπεγείρει εἰς πάντα Ὁρθόδοξον, ὁ χαιρετισμὸς του πρὸς τὸν Πάπαν ὡς «πρῶτον ἐν ἰσοῖς ἐν τῇ καθόλου Ἐκκλησίᾳ τοῦ Χριστοῦ» ἀπορίαν δὲ καὶ λύπην βαθύαν ἡ ὑπόσχεσις διαλόγου «μετὰ τοῦ Ἰσλάμ, ἔπειτα δὲ καὶ μετὰ τῶν μαιζόνων μοιθοεῖστικῶν θρησκειῶν». Ἀλλὰ καὶ ἀγανάκτησιν δικαιολογεῖ ἡ ἀναφορά του πρὸς τὸ Παγκόσμιον Συμβόλιον τῶν Ἐκκλησιῶν, ὡς καὶ ἡ διαβεβαίωσις του ὅτι θὰ συνεχισθῇ ἡ προσπάθεια διὰ τὴν «δαχριστιανικὴν ἐνότητα». Ὅλα αὐτὰ μαρτυροῦν, ἀ-

τυχῶς, ὅτι τὸ πρόσφατον θλιβερὸν παρελθὸν τοῦ Φαναρίου εὗρε τρόπον νὰ ἐπιδιώσῃ ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ νέου Πατριάρχου Δημητρίου». (Ὁρθ. Τύπος» 167-168 Αὐγ. 1972 Κύριον ἄρθρον).

Στὴν 6η σελίδα ἐξ ἄλλου τοῦ ἰδίου φύλλου δημοσιεύεται φωτογραφία τοῦ Δημητρίου περιβαλλομένου ἀπὸ αἵρετικούς καὶ παραπεύρως συνέντευξις του πρὸς ἀποσταλμένον ἰταλικὸν πρακτορεῖον εἰδήσεων, ὅπου ὁ νέος Πατριάρχης ἀναπτύσσει ἀπόψεις πρὸς προχωρημένες στὸν Οἰκουμενισμό ἀπὸ τίς ἀπόψεις τοῦ προκατόχου του. Στὸν τίτλο διαβάζουμε: «Ὁ Πατριάρχης Δημητρίου δ' Α' θὰ συνεχίσῃ τὴν προσπάθεια τοῦ Ἀθηναγόρα».

Τὸ ἐπόμενο φύλλο (169) τοῦ Ὁρθ. Τύπου κυκλοφόρησε ἔχοντας στὴν πρώτη σελίδα τὸν τίτλο: «Τὴν κρίνει καὶ τὴν ἄρειν τῶν ἀναθεμάτων».

Στὸ φύλλο ὑπ' ἀριθ. 170 στὴν 4η σελίδα ὁ «Ὁρθ. Τύπος» δημοσιεύει ἐμφανῶς τὴν εἶδησι, ὅτι τὴν Κυριακὴ 3η Σεπτεμβρίου 1972 ὁ Πατριάρχης Δημήτριος ἐπέτρεψε στοὺς Ἀρμενίους Μονοφυσίτας νὰ τελέσουν λειτουργίαν στὸν Ὁρθόδοξο Ναὸ τοῦ Ἀγίου Νικολάου τῆς Μητροπόλεως Πριγκιπωνήσων, ἀμέσως μετὰ τὴν Ὁρθόδοξο λειτουργίαν, χαρακτηρίζοντας τὴν πράξι: «δεσφλωσις». Στὸ ἴδιο ἄρθρο τίθεται ἡ ἐρώτησις: «Εἶναι, Ὁρθόδοξοι Ἐπίσκοποι αὐτοὶ ποὺ παρεχώρησαν τὸν Ναὸ εἰς τοὺς αἵρετικούς Ἀρμενίους»;

Ἡπ' ὅλα αὐτὰ στὸ ἀμέσως ἐπόμενο φύλλο (171) ἡ φωτογραφία τοῦ Δημητρίου κατέχει τὴν ἐμφανέστερη θέσι τῆς 1ης σελίδος. Τὴ συνέδῃ ἐν τῇ μεταξῇ: Ἰατὶ αὐτὴ ἡ ἀλλαγὴ πορείας ποὺ χαρακτηρίζεῖ ἔκτοτε τόσο τὸν «Ὁρθ. Τύπο» ὅσο καὶ ὅλους τοὺς «συντηρητικούς»:

Ἰδοὺ τί συνέβη: Τὸ Πατριαρχεῖο Κωνσταντινουπόλεως ἔρριξε πρὸς τοὺς «συντηρητικούς» τῆς Ἑλλάδος δύο δολῶματα γνωρίζοντας ὅτι ἦσαν ψυχολογικῶς ἔτοιμοι νὰ τὰ καταπιῶν καὶ αὐτοὶ δυστυχῶς τὰ ἐδέχθησαν ἀπονήρευτα σὰν τροφὴ γιὰ τὴν ὁποίαν πεινοῦσαν ἀπὸ καιρὸ καί, ὅπως δείχνουν τὰ πράγματα, ἔχουν ἤδη ἀγκιστρωθῇ στερεά. Τὸ πρῶτο δόλωμα ἦτο ἡ δήλωσις τοῦ Δημητρίου, γιὰ τὴν ὁποία γράφαμε ἤδη, ὅτι: «Τίποτε ἀπολύτως δὲν θὰ γίνῃ ἐν σχέσει μὲ τὴν Ἑνωσὴν τῶν Ἐκκλησιῶν, ἐπ' αὐθενί λόγῳ, χωρὶς τὴν συγκατάθεσιν ὅλων τῶν ἀνὰ τὸν κόσμον Ὁρθόδοξων Χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν ἐν πλήρει ὁμοφωνίᾳ». Τὸ δεύτερον δόλωμα ἦτο μία ἄλλη δήλωσις τοῦ Δημητρίου περὶ Θεολογικοῦ διαλόγου: «Ναὶ θὰ συνεχίσουμε τὸν διάλογον. Ἐμεῖς κοινευτιάζουμε μὲ ὅλον τὸν κόσμον. Μὲ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους. Θὰ συνεχίσουμε τίς προσπάθειες τοῦ διαλόγου, ἀλλὰ μὲ βάση καὶ προϋπόθεσι τὸν «θεολογικὸν διάλογον». (Ὁρθ. Τύπος» 181 σελ. 3η).

Ἡ νέα αὕτη «θέσις» τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, γράφει ὁ «Ὁρθόδοξος Τύπος» (178 σελ. 2α), ἀποτελεῖ «ἀλλαγὴν γραμμῆς» τοῦ Φαναρίου εἰς τὰ θε-

ματα τοῦ αἰρετικοῦ «οἰκουμενισμοῦ», ὁ ὁποῖος παρεθε-
ωρεῖ τὸν «θεολογικὸν διάλογον» μετὰ τῶν ἑτεροδόξων
καὶ ὑπεστήριξε τὸν λεγόμενον διάλογον τῆς ἀγάπης».

«Νέα θέσις» λοιπὸν τοῦ Φαναρίου καὶ ἀλλαγὴ
γραμμῆς! Πάλι καλὰ ποὺ δὲν μίλησαν γιὰ θρίαμβο
τῆς Ὁρθοδοξίας οἱ καλοπράξιοι συντάκται τοῦ
«Ὁρθ. Τύπου». Σχολιάζοντας στὸ κύριον ἄρθρο τοῦ ἐ-
πομένου φύλλου (172) τὴν πρώτην δήλωσιν τοῦ Δημη-
τρίου ὁ «Ὁρθ. Τύπος» γράφει: «Ἐπὶ τέλους! Ἐξ ἐ-
πιστήμων χειλέων, τονίζεται ἡ ἀνάγκη τῆς συγκαταθέ-
σεως τῶν ἐπὶ μέρους Ὁρθοδόξων Χριστιανικῶν Ἐκ-
κλησιῶν εἰς τοιαύτας κεφαλαιώδεις ἐνεργείας... Καὶ
ἡ χαρὰ ἐκ τῆς διακηρύξεως αὐτῆς διαγράφει πῶς τὴν
ἀλλαγὴν ἐντύπωσιν περὶ διαλόγου πρὸς τὸ Ἰσλάμ, τῆς
συνεχίσεως τῆς Ἀθηναγορείου τετρασμένης καὶ περὶ
ἄλλων, ὅσα ἠκούσαμεν κατὰ τὸν ἐκθρονιστήριον λόγον
τοῦ νέου Πατριάρχου».

«Ἡ χαρὰ διαγράφει»... Πόσο ἐπικίνδυνος εἶναι ἀλή-
θεια ὁ ἐκθρονισμὸς ὅταν πρόκειται γιὰ τόσο σοβαρὰ
πράγματα καὶ πόση ἡ εὐθύνη μας, ὅταν ἡ πέννα μας
κατευθύνῃ τὴν σκέψιν καὶ καὶ φρόνημα τόσων εὐσεβῶν
ψυχῶν ποὺ ἀφήνονται στὰ χεῖριά μας μὲ ἐμπιστοσύνη.
Καὶ ἐνθὺ τὸ Πατριαρχεῖον Κωνσταντινουπόλεως προω-
θεῖ μὲ μαεστρία πεπειραμένου τὴν ὑπόθεσιν τοῦ πανθρη-
σκευτικοῦ συγχρητισμοῦ καὶ τοὺς θεολογικοὺς διαλό-
γους μὲ τὸ Ἰσλάμ καὶ τοὺς Ἑβραίους ὁ «Ὁρθ. Τύπος»
δημοσιεύει «εὐχαριστῶν θερμῶς» τὴν «Πατριαρχικὴν
Ἐκκλογία» πρὸς τὴν ἐφημερίδα. («Ὁρθ. Τύπος» 175,
σελ. 1η). Καὶ στὸ ἐπόμενο τεύχος (176) καταχωνιά-
ζει σὲ μιὰ γωνιά τῆς τελευταίας σελίδος χωρὶς κανέ-
να σχόλιον τὸ φοβερὸν ἐκεῖνο συγχρητιστικὸν «Μήνυμα
τοῦ Πατριάρχου πρὸς τοὺς Μουσουλμάνους» ἐπ' εὐκαι-
ρίᾳ τοῦ Μπαϊράμιου.

Ἔτσι σδύνει σιγὰ-σιγὰ ὁ ζήλος γιὰ τὴν ὑπερά-
σπισιν τῆς ἀληθείας, ἔτσι ἀποκαμίζονται οἱ συνειδή-
σεις, ἔτσι στομῶνεται ἡ εὐαίσθησις τῶν πιστῶν οἱ ὁ-
ποῖοι, δέχονται σήμερα ἀδιαμαρτύρητα πράγματα ποὺ
κανένας δὲν θὰ τόλμιζε νὰ πῇ ἢ νὰ κάμῃ πρὶν ἀπὸ
δέκα μῶνις χρόνις. Ὁ Πατριάρχης Κωνσταντινουπό-
λεως ἐκέρυττε δημοσίᾳ καὶ γυμνῇ τὴ κεφαλὴν σὲ ἐπί-
σημο μήνυμα ὅτι Τοῦρκοι καὶ Χριστιανοὶ πιστεύουν
στὸν ἴδιον Θεὸ καὶ ὁ «Ὁρθ. Τύπος» ποὺ εἶχε χύσει πο-
ταμούς μελάνης γιὰ πολὺ πλεονέκτημα πρὸς τὰ πράγματα,
δημοσίευσε τὸ «Μήνυμα» παραμένοντας ἀφωνότερος
ἰχθύος, μὲ τὴν φωτογραφία τοῦ τετρασφήμιου στὴν πρῶ-
την σελίδα.

Αὐτὴ εἶναι, ἡ νέα «θέσις» καὶ ἡ νέα «γραμμὴ» τοῦ
Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, αὐτὸς εἶναι ὁ «θεολογι-
κὸς» διάλογος. Τόσο οἱ Τοῦρκοι, ὅσο καὶ οἱ Χριστι-
ανοὶ εἶναι, κατὰ τὸν Δημήτριον, τέκνα τοῦ ἐνὸς καὶ Με-
γάλου Θεοῦ. Πρῶτη φορά ἀκούμε ὅτι τοὺς Μουσουλ-
μάνους καὶ τοὺς Χριστιανοὺς τοὺς συνδέει ἡ «ἀπὸ Θεοῦ
ἀδελφωσύνη». Καὶ ὅλα αὐτὰ δημοσιεύονται, στὸν
«Ὁρθ. Τύπο» συνοδευόμενα ἀπὸ τὴν εἴδησιν ποὺ
αὐτὴ δημοσιεύεται στὴν, πρώτην σελίδα τοῦ ἰδίου φύλ-

λου 176 — ὅτι «Πρὸς τὸ Πατριαρχεῖον θὰ καταφύγουν
οἱ Μητροπολῖται τῶν Νέων Ξωρῶν». Ἀπὸ τότε καὶ
μέχρι τὴν στιγμήν ποὺ γράφονται οἱ γραμμὲς αὐτὲς
οὐδέποτε κυκλοφόρησε φύλλον τοῦ «Ὁρθ. Τύπου» χω-
ρὶς φωτογραφία τοῦ Δημητρίου, Μάλιστα ἡ κάποτε
Ὁρθόδοξος καὶ ἀντι-οἰκουμενιστικὴ αὐτὴ ἐφημερίδα,
τὴν ἡμέρα ἀκριβῶς ποὺ ρτάζει τὴν εἰσοδὸν τῆς στὴν
13ον ἔτος τῆς ἐκδοτικῆς τῆς ἡλικίας, ἐλάμπρυνε τὴν
στολὴν τῆς δημοσιεύοντος στὴν πρώτην σελίδα τὸ Χρι-
στογεννητικὸν Μήνυμα τοῦ Δημητρίου καὶ κηρύσσον-
τας μαζί του τὴν πεμπτοσύνη τῆς αἰρέσεως τοῦ Οἰκου-
μενισμοῦ, ὅτι δηλαδὴ ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ δὲν
εἶναι Μία, ὅπως ὁμολογεῖ τὸ Ὁρθόδοξον Σύμβολον τῆς
Πίστεως, ἀλλὰ πολλὰς ἐφ' ὅσον εἶναι Ἐκκλησίαι διη-
ρημέναι. («Ὁρθ. Τύπος» σελ. 1η, «Μήνυμα», παρ. 5)

Χρειάζεται ἄραγε νὰ ὑπανθυμίσουμε ἡμεῖς στοὺς
συντάκτας τοῦ «Ὁρθ. Τύπου» — διότι ὁ Δημήτριος
αὐτὸς τίς ἀλήθειαι τίς ξέρει, ἀλλὰ τίς ἔχει ἀπαρνηθῇ
— ὅτι μόνον ἐν Χριστῷ γίνονται οἱ ἄνθρωποι τέκνα
τοῦ Θεοῦ καὶ ἀδελφοὶ μεταξύ τους; Ὅτι μόνον ἡ κοι-
νωνία στὸ Σῶμα τοῦ σαρκωθέντος Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ μᾶς
καθιστᾷ ἀδελφοὺς Χριστοῦ καὶ συγχληρονόμους καὶ ἐ-
πομένως υἱοὺς Θεοῦ κατὰ Χάριν; Μόνον ἐν Χριστῷ
μποροῦμε νὰ προσφωνοῦμε τὸν Θεό: Πατέρα. Μόνον
ἐν Χριστῷ εἴμεθα ἀδελφοὶ μεταξύ μας. Μόνον ἐπειδὴ
κυλάει καὶ στίς δικῆς μας φλέβες τὸ αἷμα τοῦ Υἱοῦ
τοῦ Θεοῦ εἴμαστε κι' ἡμεῖς τέκνα Θεοῦ. Πῶς λοιπὸν
εἶναι τέκνα Θεοῦ καὶ ἀδελφοὶ μᾶς οἱ Μουσουλμάνοι;
Τέκνα Θεοῦ ὅσοι ἀρνοῦνται τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ, ἀδελφοὶ
μᾶς ὅσοι ἀρνοῦνται Αὐτὸν ποὺ μᾶς κατέστησε ἀδελ-
φούς του; Πιστεύουμε καὶ ἀναγνωρίζουμε τὸν ἴδιον Θεὸ
μ' αὐτοὺς ποὺ τὸν ἀρνοῦνται στὸ Πρόσωπον τοῦ Λόγου
καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος;

Γεμίζει θλίψιν ἡ ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου ὅταν βλέπῃ
μιὰ ἐφημερίδα, ποὺ κάποτε παρ' ὅλες τίς ἀτέλειαι
τῆς, ὑπῆρξε ἔθλημα τῶν Ὁρθοδόξων κατὰ τοῦ Οἰκου-
μενισμοῦ, νὰ ὑποστηρίξῃ τοὺς ἀποστάτας τοῦ Φαναρίου
καὶ νὰ γίνεταί ὄργανόν τους γιὰ τὴν προσδοκτικὴ φύξιν
τοῦ ζήλου τῶν ἐρίων ποὺ ἀπέμειναν μαχητῶν, οἱ ὁ-
ποῖοι ἐξ ἀκολουθοῦν νὰ τρέφονται, ἀνυποψίαστοι γιὰ
τὴν ἀλλαγὴν, στίς σελίδες τῆς.

Στὸ ἴδιον φύλλον, 177, ποὺ δημοσιεύει, προσάλον-
τάς το τιμητικὰ μαζί μὲ τὴν φωτογραφίαν τοῦ Δημη-
τρίου, τὸ οἰκουμενιστικὸν χριστογεννητικὸν Μήνυμα
τοῦ Πατριάρχου καὶ ὕστερα ἀπὸ τὸ περίφημον Μήνυμα
πρὸς τοὺς Μουσουλμάνους, νὰ εἰ γράφει ὁ «Ὁρθ. Τύ-
πος»: «Ἀγρύπνως παρακολουθοῦμεν τοὺς ὀρθοδόξους
προσανατολισμούς τοῦ Παναγιωτάτου. Φαίνεται ὅτι
παρήλθε πλέον ἡ ἐποχὴ, κατὰ τὴν ὁποίαν ἐξαπορεύον-
το «ἐλάσφημα ῥήματα» καὶ τὰ ὁποῖα τόσον ἐσκανδά-
λισαν τὰς συνειδήσεις τοῦ πληρώματος τῆς Ἐκκλη-
σίας. Διὰ τὴν νέαν αὐτὴν πορείαν τοῦ Οἰκουμενικοῦ
Πατριαρχείου οἱ Ὁρθόδοξοι θὰ εἶναι, εὐγνώμονες πρὸς
τὸν νέον Πατριάρχην Δημήτριον τὸν Α' ἐφ' ὅσον θὰ
βεβαιωθῶν, τελικῶς, ὅτι ἡ Ὁρθόδοξία ἐνίκησε»

Πανηγυριὸς ἑορτασμὸς εἰς Θεσσαλονίην

Ὡς ἔθος εἰς Θεσσαλονίκην τὴν Β' Κυριακὴν τῶν Νηστειῶν λαμβάνει χώραν πανηγυρικὸς ἑορτασμὸς ὑπὸ τοῦ πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν ἐπὶ τῇ μνήμῃ τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ διατελέσαντος Ἀρχιεπὶ που τῆς πόλεως ταύτης.

Οὕτω καὶ ἐφέτος ἔλαβε χώραν ἑορταστικὴ ἐκδηλώσις ἐν τῇ καθ' ἡμᾶς Ἱερῇ Ναῷ Ὁσίας Εἰρήνης περὶ τὴν 4ην ἀπογευματινὴν ὥραν.

Ὁ Ἐπίσκοπος τῆς πόλεως κ. Χρυσόστομος, πλαισιούμενος ὑπὸ τοῦ Ἱερατείου τῆς πόλεως καὶ τῆς περιχώρου καὶ ἐξ ἄλλων μερῶν τῆς Μακεδονίας, ἐν μέσῳ ἐνθουσιῶντος λαοῦ ἐποίησε ἐναρκτηρίον δέησιν μετὰ τὴν ὁποίαν ἐψάλλησαν ὕμνοι καὶ τροπάρια σχετικὰ μὲ τὴν ὑπόθεσιν τῆς ἑορτῆς λίαν κατασκευαστικά. Μεθ' ὃ ἐπρολόγησε δι' ὁλίγων ὡς ἑξῆς:

Ἱερὰν αἰσθανόμεθα τὴν υποχρέωσιν καὶ καθήκον συνειδήσεως μέγα καὶ ὑψηλὸν τὴν ἀπονομήν τιμῆς καὶ ἐπαίνου εἰς τοὺς φίλους τοῦ Θεοῦ κατὰ τὴν Δαδτικὴν φωνήν. «Ἐμοὶ δὲ λίαν ἐτιμήθησαν οἱ φίλοι. Σοὺ ὁ Θεός».

Τοῦτο καὶ ἡμεῖς σήμερον ἐπιχειροῦντες προαγομεθα Θεῷ συνάροις ὅπως πλεῖστον τὸν στέφανον τῶν

(σελ. 2α).

Ἔχουν πάντως συναίσθησι, οἱ συντάκται τοῦ «Ὁρθ. Τύπου», ὅτι ὠρισμένοι τουλάχιστον ἀναγνώσται των δὲν θὰ ἀποδεχθῶν εὐκολα ὅτι εἶναι ἀληθινὴ ἡ ἐγκαινισθεῖσα ὀρθόδοξος «πορεία» τοῦ Φαναρίου (177 σελ. 2), ὅταν διαβάξουν κείμενα σὰν τὰ δύο «Μηνύματα». Καὶ ἰδοὺ τὴν μέθοδον βρίσκουν γιὰ νὰ σκεπᾶσιν τὴν ἐξὸφθαλμο αἵρεσι: «Ἐνίστε, γράφουν, εἰς διάφορα κείμενα τοῦ Πατριαρχείου χρησιμοποιοῦνται ὠρισμένοι «διφορούμενοι» ἐκφράσεις, αἱ ὁποῖαι δύνανται νὰ ἐρμηνευθῶν καὶ «ὀρθόδοξως» καὶ «οἰκουμενιστικῶς». Βεβαίως, δὲν ἀμφιβάλλομεν εἰς τὰς περιπτώσεις αὐτάς (μῖα τῶν ὁποίων εἶναι καὶ τοῦ μηνύματος τοῦ Παναγιωτάτου ἐπὶ ταῖς ἑορταῖς τῶν Χριστουγέννων) ὅτι ἀπὸ πλευρᾶς Πατριαρχείου ὑπάρχει πρὸς ὀφθαλμῶν ἡ ὀρθόδοξος ἐρμηνεία». (177, σελ. 2).

Ὡστε λοιπὸν τὸ νέον «Μαντεῖον τῶν Δελφῶν» ἔχει πρὸ ὀφθαλμῶν «ὀρθόδοξον» ἐρμηνείαν τῶν χρησιμῶν του! Ὅμως ἔχι. Τὸ Φανάρι ἔχει συνέπεια στὴν γραμμὴν του. Τὰ κείμενά του κηρύσσουν μεγαλοφῶνως τὸν Οἰκουμενισμὸν καὶ οἱ ἐνέργειές του υπογράφουν τὰ κείμενα. Ἀλλὰ οἱ «συντηρητικοί» τῆς καινοτόμου Ἐκκλησίας δὲν θέλουν νὰ βλέπουν. Κάτι, ἀλήθεια, ἔχουν δημοσιεύσει τελευταίως περὶ στρουθοκαμηλισμοῦ...

(Συνεχίζεται)

ἐγκωμιῶν ὅσον τὸ ἐν ἡμῖν δυνατόν εἰς τὸν οὐρανομύστην τῆς ἀνω Θεολογίας, τὸν δεῦτερον Πολιοῦχον ἡμῶν καὶ ἀξιέραστον Ἱεράρχην Ἁγίου Γρηγορίου τὸν Παλαμᾶν, τὸν κλεισάντα τὸν Ἀποστολικὸν Θρόνον τῆς Θεσσαλονίκης καὶ στηριζάντα τὴν ὀρθὴν δόξαν τῆς εὐσεβοῦς ἡμῶν πίστεως διὰ τῶν σοφῶν αὐτοῦ διδαγμάτων, παραινέσεων καὶ συγγραμμάτων. Δι' ὃ καὶ ἡ δευτέρα αὕτη Κυριακὴ τῶν Νηστειῶν ἐν τῇ καθιερωθῇ ἡ μνήμῃ τοῦ Ἁγίου τούτου, ἀποτελεῖ συνέχειαν τῆς πρώτης Κυριακῆς εἰς περιεχόμενον. Οὗτος ὁ σκοπὸς τῆς παρούσης συναθροίσεως ὃ φιλεόρτων τὸ σύστημα καὶ, χαίρομεν ἐκ ψυχῆς διότι καὶ εἰς τοὺς τῆς πατρῴας εὐσεβοῦς ἀγωνιστάς, ἡμᾶς λέγω τοὺς ἐν τοῖς ἐσχάτοις καιροῖς κληθέντας εἰς ἔργον ὑψηλῆς διακονίας, τὴν διακήρυξιν δηλαδὴ τῶν ἀρχῶν τῆς ἀλαθιότητος καὶ πατροπαράδοτου πίστεως ἡμῶν κατὰ τὸ δόγμα καὶ τὴν παράδοσιν ἣτις κατὰ τοὺς Πατέρας ἴσθην ἔχει τὴν βαρύτητα μετ' ἐκείνου, χαίρομεν ἐπαναλαμβάνομεν διότι ἐπεφυλάχθη ἄνωθεν καὶ εἰς ἡμᾶς ἡ τιμὴ τῶν κατ' ἔτος πανηγυρικῶν ἐκδηλώσεων τιμῆς ἐνεκεν πρὸς τὸν πρόμαχον τοῦτον τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ διδάσκαλον τῆς ἀρετῆς Ἁγίου Γρηγορίου τὸν Παλαμᾶν. Καὶ ἐπιτελοῦμεν ἔργον θεάρεστον ἅμα καὶ ὠφελείας πολλῆς πρόξενον ἐκ τε τοῦ τρόπου καὶ τοῦ σκοποῦ.

Διότι, τὴν δόξαν τοῦ Θεοῦ καὶ τὸν αἶνον ἔχοντες κέντρον καὶ σκοπὸν τῆς ἑορτῆς, προβάλλομεν τὸ ἔξοχον τοῦτο ἀπεικόνισμα τῶν θεουργῶν ἀρετῶν, τὸν εἰς ἐπαῖνον προκείμενον ἀριστέα Γρηγόριον, τὸ ἐγκαλλώπισμα τῆς πόλεως ἡμῶν ὅστις ὁ βίος καὶ ἡ μνήμη συνθέτουν τὴν ὑπόθεσιν τῆς ἑορτῆς μας καὶ διατρανοῦν τὸ μεγαλεῖον τῆς δόξης τοῦ Θεοῦ.

Ἐπὶ τὴν ἐντολήν τοῦ Προφητάνακτος «Αἰνεῖτε τὸν Θεὸν ἐν τοῖς Ἁγίοις Αὐτοῦ», τοῦτ' αὐτὸ καὶ ἡμεῖς κατὰ τὸ παρὸν ἐπιχειροῦμεν ὡς ἐν ἀρχῇ ἐδηλώθη. Ὡστε ἡ προσγενομένη τιμὴ νὰ διαβαίνει διὰ τοῦ Ἁγίου ἐπὶ τὸν Ἀγιάζοντα, ἵνα ἐκείθεν δεχόμενοι τὴν χάριν καὶ εὐλογίαν ἀντικαταπεμπομένην πλουσίως διὰ τοῦ Ἁγίου καὶ πάλιν ἀγιαζόμεθα καὶ Θεούμεθα κατὰ χάριν. Οὕτω, καθίσταται «Θαυμαστός ὁ Θεός ἐν τοῖς Ἁγίοις Αὐτοῦ», ὅτι καὶ «τοῖς Ἁγίοις Αὐτοῦ ἐθαυμάστωσεν ὁ Κύριος».

Χαιρετίζομεν ὅθεν τὴν παρούσαν σὺναξιν, εὐχαριστοῦντες ἀπὸ καρδίας τὴν συμπαράστασιν τοῦ Ἱερατείου τῆς πόλεως καὶ τοῦ ἐξ ἀποστάσεως μετὰ κόπου προσελθόντος τιμῆς καὶ εὐλαθείας ἐνεκεν πρὸς τὴν ἑορτήν, ὡς ἐπίσης μετὰ περιστάσεως ἐγκαρδίου ἀγάπης καὶ πᾶν, τὸ συναθροισθὲν εὐσεβὲς πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν χαιρετίζομεν, εὐχόμενοι Πατρικῶς πᾶ-

σι τὰ πρόσφορα καὶ σωτηρίας ἐχόμενα καὶ τὴν ἐν παντὶ τῷ βίῳ ἡμῶν συμπόρευσιν τοῦ Ἁγίου καὶ ποδηγέτησιν πρὸς νομιὰς σωτηρίους εἰς δόξαν Θεοῦ καὶ Βασιλείας Οὐρανῶν κληρονομίαν.

Εἶτω παρεχώρησε τὸν λόγον εἰς τὸν ἀξιότιμον κ. Μ.Π.Σ., Καθηγητὴν Θεολόγον. Οὗτος κατ' ἀρχὴν ἀνεφέρθη περιληπτικῶς εἰς τὸν βίον τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου τονίζας τὰ σημαντικώτερα σημεῖα ἐκ τῆς ζωῆς τοῦ Ἁγίου ὡς εἰσαγωγὴν τοῦ λόγου του πρὸς κατατόπισιν τῶν ἀκροατῶν διὰ τὴν κυρίως ἐμιλίαν του. Καὶ ἐσυνέχισεν:

Ὁ λόγος τοῦ κ. Καθηγητοῦ

Ἦτο ἀναγκαῖον νὰ ἰδοῦμε μερικοὺς ἀπὸ τοὺς πῦθαικοὺς σταθμοὺς τῆς ζωῆς τοῦ ἁγίου, γιὰ νὰ ἔχουμε, ἐν συνδυασμῷ μὲ τὴν διδασκαλίαν του, τὴν ὁποίαν στὴ συνέχεια θὰ ἀναπτύξουμε ἐν πλήρει συντομίᾳ, νὰ ἔχουμε, λέω, μιὰ ἰδέα τῆς προσωπικότητος ἀφ' ἑνὸς τοῦ ἁγίου καὶ ἀφ' ἑτέρου νὰ γνωρίζουμε αὐ-

τὸ τὸ τόσο περιλάλητο θέμα τῶν ἡσυχαστικῶν ἐριδῶν τοῦ 14ου αἰῶνος, πού εἶχε περικέντρον τὴν πόλιν μας Θεσσαλονίκην.

Ὅπως ἐτονίσθη, ὁ ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς ἦτο ἡσυχαστὴς καὶ πέρασε μεγάλο μέρος τῆς ζωῆς του σὲ ἀπόλυτη σιωπῇ. Ἡ σιωπὴ καὶ ἡ ἡσυχία ἀποτελοῦσαν χαρακτηριστικὰ γνωρίσματα τοῦ ἁγίου κατὰ τὴν διάρκεια τῆς ἐπιγείου ζωῆς του. Ἰδιαίτερα, κατὰ τὸ διάστημα τῆς παραμονῆς του στὸ ἡσυχαστήριον τῆς Βεροίας καθὼς καὶ στὸ ἐρημητήριον τοῦ Ἁγ. Σάββα, πέντε μέρες ἔμεινε μόνος στὸ κελλί του καὶ μόνον Σάββατο καὶ Κυριακὴ ἔβγαине γιὰ νὰ τελέσῃ τὴν Θ. Λειτουργίαν καὶ νὰ συζητήσῃ μὲ τοὺς ἀδελφούς του πρὸς οἰκοδομὴν των. Ἡ αἰγὴ τοῦ ἁγίου ἐλύθη μετὰ τὸ ὄραμα, πού εἶδε, τοῦ ὑπερεκχειλίζοντος ἀγγέλου, κατὰ τὸ ὅποιον τὸ γάλα μετατράπη εἰς οἶνον. Ἀκόμῃ δὲ περισσότερο ἐλύθη ἡ σιωπὴ του ἐξ ἀφορμῆς τοῦ ἐκ Καλαβρίας τῆς Ἰταλίας προσελθόντος Βαρλαάμ, ὁ ὅποιος πολεμοῦσε τὴν ἡσυχαστικὴν παράδοσιν των

Στιγμιότυπον ἀπὸ τὰ ἐγκαίνια τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ τῆς Ὁσίας Εἰρήνης Χρυσοβαλάντου εἰς Θεσσαλονίκην

ἀγιορείτων ἀδελφῶν του.

Ὁ ἅγιος Γρηγόριος ἀγαποῦσε τὴν σιωπὴ καὶ τὴν ἡσυχία, γι' αὐτὸ καὶ θεωροῦσε τὴ συγγραφικὴ δραστηριότητά σαν ἀσχολία ποὺ δημιουργεῖ μέριμνες καὶ περισπασμούς. Παρ' ὅλα αὐτὰ ὅμως, ἡ ἡσυχία τῶν ἁγίων δὲν πρέπει νὰ θεωρῆται σαν ἀδράνεια, ἀλλὰ σαν μορφὴ ἔντονης δράσεως. Γιατὶ καὶ ὁ Θεὸς στὸν ἄνθρωπο ἀποκαλύπτεται μὲ δύο κινήσεις: Ἡ μία εἶναι κίνησις φανερώσεως, δηλ. ἀποκαλύψεως τῆς ἀληθείας του καὶ ἡ ἄλλη κίνησις ἀποκρύψεως (διότι αὐτὰ τὰ ὅποια γνωρίζει ὁ ἄνθρωπος διὰ τὸν Θεὸν εἶναι μὴδὲν ἐν σχέσει μὲ τὴν οὐσίαν καὶ τὸ πλήρωμα τῆς θεότητος). Γι' αὐτὸ καὶ ὁ ἄνθρωπος προκειμένου νὰ πλησιάσῃ τὸν Θεό, δὲν ἀρκεῖ νὰ δεχθῇ μόνον τὴν ἀποκαλύψεως του, ἀλλὰ πρέπει νὰ ἀναγνωρίσῃ μέσα στὴ σιωπὴ καὶ στὴν ἡσυχία του τὴν πλήρη ἀγνοία τοῦ Θεοῦ. Καὶ ἐπομένως, ἡ κίνησις τοῦ ἀνθρώπου πρὸς τὸν Θεὸ δὲν πρέπει νὰ εἶναι μόνον κίνησις δράσεως, ἀλλὰ καὶ κίνησις συγκεντρώσεως καὶ σιωπῆς. Δὲν πρέπει νὰ εἶναι μόνον, μαρτυρία ἐμολογίας, ἀλλὰ καὶ μαρτυρία σιωπῆς καὶ ἡσυχίας.

Κατὰ τὸν ἅγιον Γρηγόριο, λοιπόν, ὁ Θεὸς εἶναι πρόσωπο ποὺ ζῇ καὶ ἐνεργεῖ μέσα στὴν ἱστορία, ἀγάμεσα στοὺς ἀνθρώπους καὶ ἡ Θεολογία δὲν εἶναι παρὰ ἡ ἐκφρασις τῆς ζωῆς τῆς Ἐκκλησίας. Ὁ Θεὸς δὲν θεωρεῖται σαν ἀπρόσιτη οὐσία, ἀλλὰ σαν ζωντανὴ παρουσία μέσα στὸν κόσμον καὶ στὴν ἱστορία. Μὲ ἄλλα λόγια ὁ Θεός, σαν ὑπαρξίς, δὲν ταυτίζεται μὲ τὴν οὐσίαν του, ἡ ὅποια εἶναι πράγματι ἀπρόσιτη στὸν ἄνθρωπο, ἀλλὰ διακρίνεται σὲ οὐσίαν καὶ ἐνέργεια. Καὶ ἡ μὲν οὐσία εἶναι ἄκτιστος, ἀλλὰ καὶ ἀπρόσιτος, ἡ δὲ ἐνέργεια εἶναι καὶ πάλι ἄκτιστος, ἀλλὰ προσιτὴ καὶ μεθεστή, μπορεῖ δηλαδὴ ὁ Θεός διὰ τῶν ἐνεργειῶν του νὰ ἔλθῃ σὲ προσωπικὴ σχέσι μὲ τὸν ἄνθρωπον καὶ νὰ γνωρισθῇ ἀπ' αὐτόν. Σ' αὐτὸ ἀκριβῶς τὸ σημεῖο βρίσκεται ἡ ἀντιθέσις στὴ διδασκαλία μεταξὺ τοῦ Ἁγ. Γρηγορίου καὶ τῶν ἀντιπάλων του Βαρλαάμ καὶ Ἀκινδύνου. Κατ' αὐτοὺς ὁ Θεός εἶναι ἀντικείμενον, τὸ ὅποion ἐρευνᾷ ὁ νοῦς τοῦ ἀνθρώπου καὶ ἡ Θεολογία μέθοδος ἐρευνῆς καὶ γνώσεως τοῦ Θεοῦ. Μὲ ἄλλα λόγια, ὁ Θεός ἀντιμετωπίζεται σαν, ἀπρόσιτη ἐνέργεια, ποὺ βρίσκεται μακριὰ ἀπὸ τὸν κόσμον καὶ ὡς ἐκ τούτου ἡ ἐπέμβασις τοῦ Θεοῦ στὴν ἱστορία τοῦ ἀνθρώπου εἶναι κατ' αὐτοὺς ἀκατανόητος.

Ἡ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἀντιμετώπισις τοῦ Θεοῦ δὲν ἐπιτρέπει τὴν ὑπαρξί, θεῶν ἐνεργειῶν, ποὺ κατέρχονται στὸν κόσμον. Ἔτσι ἀκυρώνεται τὸ ἔργον τῆς θείας οἰκονομίας γιὰ τὴν ἀνακαίνισι καὶ θέωσι τοῦ ἀνθρώπου. Ταιουτοτρόπως ὁ Θεός ἀποδιώκεται καὶ ἀπομακρύνεται ἀπὸ τὴν ζωὴ τῶν ἀνθρώπων, καὶ τέλος καταστὰ διακοσμητικὸ στοιχεῖον.

Γιὰ τὴν κατανόησι δὲ τῆς γενικῆς ἀντιθέσεως μεταξὺ τοῦ Ἁγ. Γρηγορίου καὶ τῶν ἀντιπάλων του Βαρλαάμ καὶ Ἀκινδύνου καὶ ἀπὸ τοὺς πιὸ ἀπλοῦς ἀπὸ μᾶς συνοψίζω λέγοντας δι' ὁ μὲν Ἅγιος δέχεται τὸν

Θεὸ σαν Δημιουργὸ τοῦ κόσμου, ἀλλὰ καὶ Προνοητὴ καὶ Κυβερνήτη αὐτοῦ διὰ τῶν θεῶν ἐνεργειῶν Του, οἱ δὲ ἀντίπαλοι αὐτοῦ θέλουν τὸν Θεὸ σαν Δημιουργὸ μὲν, ἀλλὰ χωρὶς νὰ ἀναμειγνύεται ἔκτοτε στὰ πράγματα τοῦ κόσμου καὶ νὰ μένῃ ψυχρὸς θεατὴς τῆς πορείας αὐτοῦ.

Ἐπηρεασμένος ἀπὸ τὴν Πλατωνικὴ φιλοσοφία, ὁ Βαρλαάμ, θεωροῦσε ἀδύνατη τὴ συμμετοχὴ τοῦ ἀνθρώπου σὲ σῶμα στὰ πνευματικὰ ἀγαθὰ, διότι ἐβλεπε τὸ σῶμα σαν κακὸ καὶ φυλακὴ τῆς ψυχῆς. Καὶ καθὼς ἀπέρριπτε καὶ τὴν ὑπαρξί ἀκτίστου ἐνεργείας τοῦ Θεοῦ στὸν κόσμον, ἀπέρριπτε, στὴν πραγματικότητά, τὴν δυνατότητα τῆς θεωρίας τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς μετ' αὐτοῦ ἐνώσεως καὶ θεώσεως τοῦ ἀνθρώπου.

Ἀλλ' ὅμως, κατὰ τοὺς Πατέρας καὶ κατὰ τὸν ἅγιον Γρηγόριο Παλαμά ἡ θεωρία τοῦ Θεοῦ (τὸ νὰ βλέπῃ δηλ. κανεὶς ὅχι τὴν οὐσίαν τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ τὴν λαμπρότητα αὐτοῦ ἐκδηλουμένη διὰ τῶν ἀκτίστων ἐνεργειῶν του) καὶ ἡ θέωσις τοῦ ἀνθρώπου ἀρχίζουν ἀπ' αὐτὴ τὴ ζωὴ γιὰ νὰ τελειωθοῦν κατὰ τὸν μέλλοντα αἰῶνα. Μὲ ἄλλα λόγια, ἡ θεωρία τοῦ Θεοῦ καὶ ἡ θέωσις τοῦ ἀνθρώπου εἶναι δυνατὴ καὶ κατὰ τὸν παρόντα αἰῶνα, κατ' αὐτὴν δηλαδὴ τὴ ζωὴ. Αὐτὸ σημαίνει πὼς ἡ θεωρία δὲν εἶναι μόνον δῶρον τοῦ Θεοῦ πρὸς τὸν ἄνθρωπον, ἀλλὰ καὶ καρπὸς προσωπικῆς προσπάθειας τοῦ ἀνθρώπου. Γι' αὐτὸ ἐξ ἄλλου, στὴ θεωρία τοῦ Θεοῦ κατ' αὐτὴ τὴ ζωὴ δὲν φθάνουν ὅλοι οἱ πιστοί, ἀλλὰ μόνον οἱ ἐκλεκτοί.

Καὶ ἐπειδὴ ὁ λόγος περὶ θεώσεως τοῦ ἀνθρώπου, δὲν πρέπει νὰ παρατρεῖξουμε νὰ τονίσουμε, διὰ τὸ κύριο θέμα αὐτῆς τῆς διδασκαλίας τοῦ Ἁγ. Γρηγορίου τοῦ Παλαμά εἶναι ἡ θεωρία τοῦ ἀκτίστου φωτός. Αὐτὸ εἶναι καὶ ἡ πέτρα τοῦ σκανδάλου γιὰ τοὺς ἀντιπάλους τοῦ Ἁγ. Γρηγορίου, γύρω ἀπ' τὸ ὅποιο ἐξιδιπλώθηκε ἡ καλουμένη «ἡσυχαστικὴ ἔρις».

Οἱ ἡσυχασταὶ μοναχοὶ τοῦ Ἁγίου Ὁρους ἀσχοῦσαν τὴν καθαρὰ προσευχὴ καὶ ὠδηγοῦντο στὴ θεωρία τοῦ θείου φωτός. Τὸ φῶς αὐτὸ δὲν ἐθεωρεῖτο κτιστὸ καὶ συμβολικὸ τῆς θείας δόξης, ἀλλὰ σαν ἄκτιστος χάρις καὶ ἐνέργεια τοῦ Θεοῦ. Ὁ Ἅγιος Γρηγόριος ὑπογραμμίζει πολλὰ περιπτώσεις, κατὰ τίς ὁποῖες ὁ Θεός ἀποκαλύπτεται, σαν φῶς πρὸς τοὺς ἀνθρώπους. Οἱ πολλὰς θεοφάνειες τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, ὁ φωτισμὸς τοῦ προσώπου τοῦ Μωϋσέως, ἡ ὄρασις τοῦ πρωτομάρτυρος Στεφάνου, ἡ λάμψις ποὺ περιέβαλε τὸν Ἀπ. Παῦλον στὴ Δαμασκὸ καὶ κυρίως τὸ φῶς τῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Χριστοῦ στὸ ὄρος Θαβὼρ, εἶναι διάφορες μορφὲς ἀποκαλύψεως τοῦ θείου φωτός πρὸς τοὺς ἀνθρώπους.

Ὅσες φορές ὁ Ἅγιος Γρηγόριος μιλοῦσε περὶ ἀποκαλύψεως τοῦ θείου φωτός, ὁ Βαρλαάμ ἐννοοῦσε παρουσία κτιστοῦ συμβόλου, ποὺ τὸ ἀπεκάλυπτε ὁ Θεός γιὰ τὴν ἐνίσχυσι τῆς πνευματικῆς ἀνατάσεως τοῦ ἀνθρώπου.

Ἡ θαυτοτερὴ θεολογικὴ οἰκονομία τῆς διαφωνίας

αυτῆς μπορεί νά διατυπωθῇ, ἔπως καὶ προηγουμένως ἐλέγχθη, ὡς ἐξῆς: Ὁ μὲν Ἅγιος Γρηγόριος δέχεται ἄμεση καὶ προσωπικὴ κοινωνία μεταξὺ Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων, ὁ δὲ Βαρλαάμ διώχνει τὸν Θεὸ μακριὰ ἀπ' τοῦ κόσμου καὶ ἀπορρίπτει τὴν δυνατότητα ἁμέσου προσωπικῆς κοινωνίας Αὐτοῦ μὲ τὸν πεπερασμένο ἄνθρωπο.

Τὸ ἄκτιστο φῶς, κατὰ τὴν διδασκαλίαν τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ εἶναι ἡ θεοποίησις διωρεὰ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, αὐτὴ δηλαδὴ πού θεώνει τὸν ἄνθρωπο. Τὸ φῶς αὐτὸ δὲν εἶναι μόνον ὁρατό, ἀλλὰ καὶ μεθεκτὸ ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους. Καὶ καθὼς μετέχει καὶ αὐτὸ, ἐπιτυγχάνει τὴν θέωσιν.

Παραίνοιον, νομίζω πὺς θὰ ἔχω δώσει μιά πολὺ - πολὺ γενικὴ ἰδέαν περὶ τῆς διδασκαλίας τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου, ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὸ θέμα, τὸ ἀποκαλούμενον «ἡσυχαστικὴ ἔρις», ἐὰν ἀναφερθῶ καὶ εἰς τὸ θέμα τῆς ἀκτίστου Χάριτος τοῦ Θεοῦ, τὸ ὅποῖον ὁ Ἅγιος ὑπεστήριξε σὲ ὅλα σχεδὸν τὰ συγγράμματά του, πολεμώντας εἰς ἀντίθετος δοξασίαις τοῦ Βαρλαάμ καὶ τῶν ὁμοφρόνων του. Ὁ ἴδιος ἐν τῷ συγγράμματι τοῦ «Κατὰ Γρηγορὰ Δ'», γράφει: «Τὸ ὅτι ἡ ἐνέργεια τοῦ Θεοῦ εἶναι ἄκτιστος ἀποδεικνύεται περιτράνως ἀπὸ τοὺς ἁγίους, ἀλλὰ καὶ δι' ὅλων τῶν συγγραμμάτων μου, σὺν Θεῷ, αὐτὸ εἶναι τὸ μελετώμενον καὶ ἀποδεικνύμενον θέμα».

Στὸ ἀπολυτικίον του, ὁ ἅγιος, καθὼς καὶ σὲ ἄλλους ὕμνους τῆς ἐορτῆς του, ὀνομάζεται «κῆρυξ τῆς Χάριτος». Πράγματι, σὺν Θεολόγος καὶ ποιμὴν τῶν πιστῶν ἐκήρυξε περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλο τὴν Χάριν τοῦ Θεοῦ πρὸς τὸν ἄνθρωπο. Ἐκήρυξε δὲ ὅτι ἡ Χάρις τοῦ Θεοῦ σὺν προσωπικῇ ἐνέργειᾳ Αὐτοῦ γιὰ τὴ σωτηρίαν τοῦ ἀνθρώπου εἶναι ἄκτιστος.

Ἐκτὸς ὅμως ἀπὸ τὴν κτιστοῦ Χάρει ἡ ἐνέργεια τοῦ Θεοῦ, ὑπάρχουν γιὰ τοὺς ἀνθρώπους καὶ τὰ κτίσματα τὰ ὅποια δημιουργήθηκαν ἀπὸ Αὐτόν. Ἐπομένως, ὁ ἄνθρωπος μπορεί νά γνωρίσῃ τὸν Θεὸ κατὰ δύο τρόπους. Πρῶτον διὰ τῆς μετοχῆς του στὴν ἄκτιστο χάριν του, καὶ δεύτερον διὰ τῆς ἐπαφῆς μὲ τὰ κτιστὰ δημιουργήματά του.

Ἔτσι ἔχουμε τὴν φυσικὴ ἀποκάλυψιν καὶ τὴν ὑπερφυσικὴ ἀποκάλυψιν. Καὶ ἡ μὲν φυσικὴ ἀποκάλυψις βοηθεῖ τὸν ἄνθρωπον νά δεχθῇ τὴν ὑπαρξίν τοῦ Θεοῦ, χωρὶς ὅμως καὶ νά προσφέρῃ σ' αὐτὸν τὴ σωτηρίαν, ἡ δὲ ὑπερφυσικὴ ἀποκάλυψις σώζει καὶ ἀνακαινίζει τὸν ἄνθρωπον. Ἡ ἄκτιστος Χάρις δὲν προσφέρεται κατὰ μαγικὸν τρόπον σὺν ἄνθρωπον χωρὶς τὴν προσωπικὴν συμμετοχὴν αὐτοῦ στὴν προσπάθειαν ἀνακαινίσεώς του. Μιὰ τέτοια Χάρις θὰ ἦταν κτιστὴ, ὅπως εἶναι οἱ κτιστὲς ἢ φυσικὲς χάριτες, τίς ὁποῖες ὁ Θεὸς παρέχει ἐπὶ δικαίους καὶ ἀδίκους.

Ἄκτιστος Χάρις εἶναι τὸ φῶς τοῦ Θεοῦ, εἶναι ὁ ἐρχομὸς τοῦ Θεοῦ καὶ ἡ παραμονὴ του ἐντὸς τοῦ πιστοῦ. Ἄκτιστος Χάρις εἶναι ὁ Χριστός, ὁ ὁποῖος «ἔστηκεν ἐπὶ τὴν θύραν καὶ κρούει». Εἶναι ἡ δόξα τῆς Μεταμορφώσεως, ἡ πνοὴ τῆς Πεν-

τηκοστῆς, ἡ ἐνέργεια τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ἡ ὁποία ἀναγεννᾷ τὸν ἄνθρωπον, μὲ τὸ βάπτισμα καὶ τὸν ἐνδύει μὲ τὸ σῶμα τοῦ Χριστοῦ διὰ τῆς Θείας Εὐχαριστίας. Ἄκτιστος Χάρις εἶναι ἡ ζωὴ τοῦ Χριστοῦ ἐντὸς τοῦ πιστοῦ καὶ ἡ ζωὴ τοῦ πιστοῦ ἐντὸς τοῦ Χριστοῦ.

Ὁ Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς ὑπῆρξε κῆρυξ τῆς Χάριτος, ἐπειδὴ ζῶσα τὴν ἀνακαινιστικὴν δύναμιν τῆς καὶ αἰσθανόταν τὴν παρουσίαν τῆς μέσα του. Ἡ ζωὴ του, σὺν ζωῇ ἀσκήσεως καὶ ἀγιότητος, θεωρίας καὶ πράξεως, δὲν μπορεί νά νοηθῇ ἄλλιως, παρὰ μόνον μέσα στὸ φῶς τῆς ἀκτίστου Χάριτος τοῦ Θεοῦ.

Μετὰ τὸ πέρας τῆς ἐμιλίας ἐψάλλῃ τὸ Ἀπολυτικίον καὶ τὸ Κοντάκιον τοῦ Ἁγίου καὶ ὁ Ἐπίσκοπος ἐκλείσῃ τὴν ἐορτὴν ἐπιλογίζας ὡς ἀκολουθῶς:

Περάναντες Θεοῦ εὐδοκίαν καὶ χάριτι Θεῶν τῇ τῇ ἀσθενῇ θεραπευούσῃ καὶ τὰ ἐλλείποντα ἀναπληροῦσῃ τὴν χαρμόσυνον ἐορτὴν ταύτην μεθ' ἡμῶν ἐν ἡμῖν δυνάμει, θερμὰς εὐχαριστίας ἐν ὑποκλίσει καρδίας ἀναπέμπομεν τῷ Δοστέρι παντὸς καλοῦ καὶ κηδεμόνι καὶ ἐνδυναμωτῇ τῆς ἡμῶν εὐτελείας Ἀπειραγάθῃ Θεῷ. Σὺν Αὐτῷ δέ, καὶ τῷ τιμωμένῳ Ἁγίῳ εὐχαριστοῦντες ἐκ μέσης ψυχῆς, ἐπικαλούμεθα τὴν Αὐτοῦ πρεσβείαν καὶ βοήθειαν συνοδίτας τοῦ βίου ἡμῶν εἰς εὐαρέστησιν Θεοῦ.

Τοσαύτη ἀνακύπτει ἡ ἀνάγκη τῶν πρεσβειῶν τῶν Ἁγίων ἐν τοῖς καθ' ἡμᾶς καιροῖς ἐν οἷς σύγχυσις ἰδεῶν καὶ ἀντιγνωμίαι ἐπικρατοῦν καὶ ἀντινομίαι θανάσιμοι καὶ ὅπως σαθροὶ καὶ εἰδεχθῆς ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν ζωὴν τοῦ πνεύματος, ἥτις ἔχει τὸ γινώρισμα τοῦ Θεοπλάσθεντος ἀνθρώπου, τοσαύτη λέγομεν ἡ ἀνάγκη τῶν πρεσβειῶν ὅση ἡ ἀνάγκη τοῦ φρουρίου καὶ τῶν ἀγρύπνων φρουρῶν κατ' ἐχθρῶν ἐν νυκτὶ ἐπερχομένων.

Εἰς τὴν ἀσέληγον ταύτην νύκτα τοῦ βίου τὸν ὅποῖον διερχόμεθα, ἐν κομπορρημοσύνῃ δέ, ὅτι ζῶμεν εἰς τὸν αἰῶνα τῶν ἐπιτευγμάτων καὶ τῶν κατακτήσεων, ἐνῶ ὁ ἄνθρωπος τοῦ αἰῶνος τούτου ἡσυχῆς παντελῶς τοῦ Θεοῦ καὶ τοῦ προσορισμοῦ του καὶ παρεφρόνησε Θεοποιήσας τὴν ὕλην καὶ ἀγνοήσας τὸ πνεῦμα κατὰ τὸ «Ἄνθρωπος ἐν τιμῇ ὧν οὐ συνῆκε», σωτήριος πλέον ἐλπίς καὶ φῶς ὁδηγοῦν εἰς ὁδοὺς σωτηρίους ἐναπέμεινε τὸ ὑπόδειγμα τῆς ἁγίας βιοτῆς τῶν Πατέρων ἡμῶν καὶ τὰ ἱερὰ αὐτῶν συγγράμματα, πηγαὶ σωτηρίαι καὶ μνημεῖα ἀθάνατα ζωῆς αἰώνιον ἀναβλύζοντα.

Τούτου ἕνεκεν καὶ τὰς ἐορτὰς καὶ μνήμας καὶ ἱερὰς συνάξεις ἐπιτελοῦμεν ὡς ἡ παρούσα, ἐξ ὧν μέγα τὸ ψυχικὸν κέρδος.

Μιμησώμεθα ὅθεν ἀγαπητοὶ τὸν τρόπον τῆς ζωῆς, τὰ ἥθη καὶ ἀρετὰς τοῦ μεγάλου ἀνδρός, οὐτινος τὴν μνήμην ἀγομεν καὶ ἐξόχως τὸ ὁρθὸν τῆς πίστεως φρόνημα, τὸ σθεναρὸν καὶ ἀκλόνητον τῆς ὁμολογίας, τὸ μεταδοτικὸν καὶ διδακτικὸν καὶ τὸ ὑποδειγματικὸν τῆς τε ὀρθοφροσύνης καὶ ὀρθοπραξίας καὶ ἐν γένει ἅπαντα τὸν ἀγγελικὸν αὐτοῦ βίον κα-

Μελέτιος - Γερμανός

Ἡλία Θεολόγου

Τὴν Πέμπτην 20 Ἰουλίου π.έ. ἔδωκεν συνέντευξιν διὰ τῆς τηλεοράσεως ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Θυατείρων καὶ Μεγάλης Βρεταννίας Ἀθηναγόρας, Ἐξάρχος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου ἐν Δυτικῇ Εὐρώπῃ, Ἰρλανδία καὶ Μελίτη. Κατ' ἀρχὰς ἀνεφέρθη εἰς τὰ ζητήματα τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς καὶ ὕστερον ἀνεφέρθη εἰς τὴν μεθ' αἵρετικῶν ἐπικοινωνίαν. Ἐμακάρισε τὸν μασῶνον Πατριάρχην Μελέτιον Μεταξάκην «διὰ τὴν περὶ φημιον ἐγκύκλιον τοῦ 1920» ὡς καὶ τὸν προκατόχον τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Μεγ. Βρεταννίας Γερμανόν, τὸν πωλῆσαντα τὴν Ὀρθοδοξίαν ἐν τῷ Προτεσταντικῷ Συνεδρίῳ τῆς Λούνδ. Μετ' ἀγανακτικῆς ἀπεκήρυξε

τὸν Θεολογικὸν διάλογον, «διὰτι ποτέ δὲν ἐὰν ἔροῦμε τέλος» καὶ συστήνει τὸν διάλογον τῆς ἀγάπης, ἥτοι τὴν ἀνεὺ ὅρων παράδοσιν τῆς Ὀρθοδοξίας εἰς τοὺς προβατοσχήμονας λύκους, τοὺς αἵρετικούς.

Πρὸς κατατόπισιν τῶν ἀναγνώστων τῆς «Φωνῆς», δημοσιεύομεν ἐκ τοῦ βιβλίου «Δακτυλαδείκτης» τοῦ Ὁσιωτάτου Ἀγιορείτου Μοναχοῦ Ἀρσενίου Κοπτεᾶ δύο ἄρθρα, ἀφορῶντα τὸ μὲν ἓνα τὸν ἀποθανόντα ἤδη Ἀρχιεπίσκοπον Θυατείρων Γερμανόν καὶ τὸ ἕτερον τὸν ἐκθεμελιωτὴν τῆς Ὀρθοδοξίας Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην Μελέτιον Μεταξάκην.

Περὶ τοῦ διαβόητου Μελετίου Μεταξάου

«Ὁ τοποτηρητὴς τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Μητροπολίτης Καισαρείας Νικόλαος εἰς μακρὰν ἐπιστολὴν του (ὕπὸ ἡμερομηνίαν 29.8.1924) πρὸς τὸ περιοδικὸν «Πανάγιος Τάφος» διεκτραγωδεῖ τὸ κατάντημα εἰς ὃ περιήλθεν τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον ὑπὸ τὸν Μελέτιον Μεταξάκην, καὶ λέγει: «Ἐξ ἡμῶν ἐξήλθον, οἱ ἐφιάλται τοῦ Ἑθνους καὶ οἱ Ἰουδαί τῆς Ἐκκλησίας ὅτι θανάσιμοι ἐχθροὶ μας ὑπῆρξαν αὐτοὶ οὗτοι οἱ ἡμέτεροι, κατὰ τὸ Εὐαγγελικὸν «Καὶ ἐχθροὶ τοῦ ἀνθρώπου οἱ οἰκιακοὶ αὐτοῦ».

Προκειμένου ν' ἀνέλθῃ εἰς ὑψηλοὺς θρόνους ὁ λά-

στήσωμεν πρότυπον ἰδικῆς μας ζωῆς, ὅπως ἀξίως τῆς κλήσεως ἥς ἐκλήθημεν περιπατήσαντες ἀντάξια τέκνα γενόμεθα τοιούτων Πατέρων. Οὕτω καὶ ὁ ἱερός ἡμῶν ἀγών θὰ εὕρῃ τὴν δικαιοσύνην ἐν ἡμέραις ἡμῶν καὶ τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ θὰ δοξάζεται δι' ἡμῶν. Εὐχαριστίας ὁμολογοῦμεν τῷ ἱερῷ Κλήρῳ ἡμῶν, προσθῆμις καὶ καθηκόντως ἀνταποκριθέντι τῇ παρούσῃ συνάξει· ὡσαύτως τοῖς εὐσεβεστάτοις λαϊκοῖς τέκνοις ἡμῶν ἐν Κυρίῳ ἀγαπητοῖς, καὶ τῇ προκαλήσαντι καὶ χαριτώσαντι τὴν ἐορτὴν ἀξιοτίμῳ κ. Θεολόγῳ, σὺν πᾶσι τοῖς συνετέλεσαι εἰς τὴν τῆς ἐορτῆς συγκρότησιν καὶ ἐπιτυχίαν.

Τούτοις πᾶσι ἐπευχόμεθα τὸν μισθὸν αἰώνιον.

Τῷ δὲ Συντελεστῇ παντός ἀγαθοῦ Κυρίῳ τῷ Θεῷ ἡμῶν δέξιν ἐγκάρδιον ἀναπέμπομεν ὅπως ἀξίῳ ἡμᾶς κατ' ἔτος ἐορτάζειν ἀξίως τὴν ἡμέραν ταύτην εἰς ἐπαινον μὲν τοῦ Ἁγίου ἐνίσχυσιν δὲ τοῦ ὀρθοδόξου ἡμῶν φρονήματος πρὸς τελικὴν κατίσχυσιν καὶ καθολικὴν ἐπικράτησιν τῶν ἀληθειῶν τῆς ἀγωνιζομένης φιλιότητος ἡμῶν Ὀρθοδοξίας.

τῆς τοῦ χρήματος Μεταξάκης ἐδημιούργησε καταστροφὰς εἰς βάρος τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔθνους. Τὰ κατωτέρω ἀναφερόμενα κατήγγειλεν ὁ Διευθυντὴς τοῦ Περιοδικοῦ «Πανάγιος Τάφος» εἰς παράρτημα (Δεκέμβριος 1931)!

«Ἀπὸ Βορρᾶ πρὸς Νότον —γράφει— καὶ ἀπὸ Ἀνατολῶν πρὸς Δυσμὰς ἅπανα ἡ Οἰκουμένη ἀναφωνεῖ, ὅτι ὁ Μελέτιος Μεταξάκης, ὡς ν έ ο ς Ν έ ρ ω ν κατεδίωξε καὶ ἐ ξ η υ τ έ λ ι σ ε τὴν Ὀρθόδοξον Ἀνατολικὴν Ἐκκλησίαν...».

Κατὰ τὸ 1888 ὁ Μεταξάκης ἦτο Κανδηλανάπτης εἰς μίαν Ἐκκλησίαν τῆς γενετικῆς του καὶ ἀφοῦ ἔθρῳσε τὸ παγκύριον, ἀρπάσας τὰ χρήματα, ἀνεχώρησε δι' Ἱερουσόλυμα. Ἐκεῖ ὡς μαθητὴς τῆς Σχολῆς τοῦ Σταυροῦ, ἡγγεῖται ἐπαναστατικῆς κινήσεως τῶν Μαθητῶν κατὰ τῶν Διδασκάλων.

Ὡς Γραμματεὺς τοῦ Πατριαρχείου Ἱερουσαλὴμων μετέβη εἰς Μπουκοβίαν, ὅπου ἐπώλησε τὰ μεγάλα κτήματα τοῦ Παναγίου Τάφου καὶ ἀφῆρσεν 70 χιλιάδας λίρας χρυσᾶς. Ὁ Μεταξάκης ἠτοίμασε κίνημα κατὰ τοῦ ἀσθενούντος εὐεργέτου τοῦ Πατριάρχου Δαμιανοῦ, καὶ θὰ ἐπετύγχανεν, ἐὰν δὲν τοῦ ἐγένετο ἐν τῇ Νοσοκομίᾳ Ἱερουσαλὴμων ἐγχείρησις σοβαρὰ εἰς ἀπόκρυφον μέρος καὶ ἐνεκα τοῦτου μετὰ τοῦ συντρόφου τοῦ Χρυσσοτόμου Παπαδοπούλου, ἀπηλλάγησαν κακῶς τὸ 1909, κατηγορηθῇ συνάμα ὁ Μεταξάκης ὅτι ἐκλεψεν πολὺτιμα ἐγκόλπια τοῦ πρώην Πατριάρχου Νικοδήμου καὶ ἄλλα χρυσὰ ἀντικείμενα, ἀξίας πέντε χιλιάδων λιρῶν Ἀγγλίας. Τὸ 1910 ἐξελέγη Μητροπολίτης Κιτίου. Ἐκεῖ κατεδικάσθη ὑπὸ πολιτικοῦ δικαστηρίου διὰ τὴν ἀντιχριστιανικὴν πολιτείαν του. Ὁ συνεργάτης του Πάμφυλος Κοτσιγόπουλος, ὁ ἐν Ἱερουσαλὴμοις ἡγούμενος τοῦ Ἁγίου

Ὁνουφρίου, «μέσῃ τῇ Ρωσίδος Φρόσῳ» ἐπώλει ὁστά κυνῶν!! εἰς τοὺς προσκυνητάς, ὡς λείψανα Ἀγίων, ἀποκτίναντες οὕτω περισσεύαν δέκα πέντε χιλιάδων χρυσῶν λιρῶν! Καὶ καθ' ὁδηγίαν τοῦ Μεταξάκη —κράτησον τὴν ἀναπνοὴν σου ἀναγνώστα— ἐτελοῦντο λιτανεῖαι καὶ δεήσεις διὰ τούτων ὑπὲρ τῶν προσκυνητῶν!

Καὶ ἄς συνεχίσω.

Κατὰ τὸ διὰ Ἀμερικὴν ταξιδιὸν του διήλθεν ἐξ Ἰταλίας. Ἐπισκεφθεὶς δὲ τὸ Βατικανὸν ἐγένετο ἐπισήμως δεκτὸς ὑπὸ τοῦ Πάπα, εἰς ὃν ὑπέβαλε τὰς σκέψεις του διὰ τὰς ἐν τῇ Ὁρθόδοξῃ Ἐκκλησίᾳ μελετωμέναις ὑπ' αὐτοῦ μεταρρυθμίσεσι. Πρῶτον δὲ εἶχε κηρύξει πόλεμον κατὰ τοῦ Πάπα! Ἐκεῖ, εἰς τὴν Ρώμην, κατὰ τὰς ἡμέρας ἐκείνας, οἱ Καθολικοὶ ἐώρτασαν τὸν Ἅγιον τῶν Φραγκίσκον προστάτην τῶν σκύλων, καὶ ἔλαβε μέρος εἰς τὴν λειτουργίαν αὐτῶν, ἐν τῇ ὁποίᾳ δύο πελώρια λυκόσκυλα ἔλαβον τὴν εὐλογίαν τῶν Παπιστῶν Τερέων.

Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Πατριάρχου Ἰωακείμ τοῦ Γ' μὴ ἐπιτυχὼν ὁ Μεταξάκης νὰ γίνῃ Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως καίτοι ἦλθεν εἰς συνεννοήσεις μετὰ τῆς Ρωσικῆς Πρεσβείας, ἔφθασε εἰς Ἅγιον Ὁρος τὸ 1913, ὅπου ἐδοθήθη τοῖς Ρώσοις εἰς τὸν κατὰ τοῦ Θεοῦ ὀνόματος «Ἰησοῦς» πόλεμον, ἐπίσης καὶ εἰς τὴν ἀπόπειράν των πρὸς διεθνοποίησιν τοῦ Ἁγίου Ὁρους. Οἱ Ρῶσοι ὅμως δὲν ἐτήρησαν τὰς πρὸς αὐτὸν μυστικὰς ὑποσχέσεις των, καὶ ὁ Μεταξάκης ὀργισθεὶς τοὺς ἐκήρυξε τὸν πόλεμον, γράψας μάλιστα καὶ ἐθλίον κατ' αὐτῶν.

Παρὰ τοῦ Ἐπισκόπου τοῦ Λονδίνου Γκὼρ ἔλαβε χιλιάς λίρας Ἀγγλίας διὰ τὴν ἀλλαγὴν τοῦ Ὁρθόδοξου Ἡμερολογίου, ἐπίσης καὶ ἄλλας χιλιάς λίρας προσριζομένας διὰ τοὺς πρόσφυγας Ἀρχιερεῖς τοὺς διασωθέντας ἐκ τῆς Κεμαλικῆς θηριωδίας. Βαβαὶ τῆς καταθρόνιου ταύτης ἐπιβολῆς τῆς Ἀγγλίας! Αὕτη (μετὰ τῆς Γαλλίας) δημιουργήσασα τὴν Μικρασιατικὴν καταστροφὴν, παρηγορεῖ ἔπειτα ἡ πανουργὸς καὶ δολία τοὺς Πρόσφυγας! Ζῇ ὁμοῦς Κύριος ὁ Θεός.

Ἐπανελθὼν ἐξ Εὐρώπης ὁ Μεταξάκης ἐκόμισε χιλιάδας Εὐαγγελίων τυπωθέντων ἐν Ἀγγλίᾳ, πλὴν ὅμως εἰς τὸ Τελωνεῖον Πειραιῶς κατεσχέθησαν ὡς «Μαλλιαρά».

Ὁστος πρῶτος ἐπέβαλε διατιμῆσεις καὶ καθμῆδς εἰς τὰ Μυστήρια.

Μὴ σοῦ διαφεύγει ἀγαπητέ ἀναγνώστα ὅτι πάντα ταῦτα κατηγγέλλθησαν ὑπὸ τοῦ Διευθυντοῦ τοῦ Περιόδικου «Παναγίου Τάφου» Παν. Γ. Βαφειάδου, καὶ τοῦ ἀεμνήστου Π. Καρολίδου.

Κατὰ τὸ 1921 διὰ τῶν ὅπλων τῆς ἐν Κων) πόλεως Ἀρμένους ἔγινε Πατριάρχης, καὶ δὲν ἐβράδυνεν ὁ ἀσεβὴς, νὰ ἀλλάξῃ τὸ ὀρθόδοξον Ἡμερολόγιον.

Πλὴν δι' ἑλας τὰς σατανικὰς καὶ ἀντορθόδοξους αὐτοῦ ἐνεργείας, ἡγανάκτησαν οἱ Χριστιανοί, καὶ τὸν ἤρπασαν μερικοὶ Ζηλωταὶ ἐν καιρῷ νυκτός καὶ κα-

ταξέσχισαντες τὰ ἐνδύματά του ἔρριψαν αὐτὸν ἐν ἀθλίᾳ καταστάσει καὶ ἀλόγητον ἐκ τῶν παραθύρων τοῦ Πατριαρχείου. Ἀλλὰ αἱ ἀμαρτίαι τοῦ ἐν Αἰγύπτῳ Ἑλληνισμοῦ ὡς καὶ αἱ διαμάχαι Κληρικῶν καὶ Λαϊκῶν τὸν ἐβοήθησαν, καὶ ὑποστηρικθεὶς ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεως Βενιζέλου, τὸ 1926 ἐξελέγη Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας. Ἀμέσως ὁ ἀνόσιος ἤλλαξε καὶ ἐκεῖ τὸ Ὁρθόδοξον Ἡμερολόγιον διχάσας τὸ πλῆρωμα τῆς Ἐκκλησίας. Καὶ ὡς Μασσώνος συνεννοήθεις μετὰ τοῦ Μασσώνου καὶ Μονοφυσίτου Κόππου Πατριάρχου Ἰωάννου, ἀνεγνώρισεν τὴν ἴσῃ ψῆφον τῶν Σύρων Ὁρθόδοξων μετὰ τῶν Ἑλλήνων. Τὰ τοῦ θανάτου του εἶναι γνωστὰ ἀπὸ τὸν «Προβολέα».

Τὰ τοιαῦτα ἀνθρωπτόμορφα τέρατα κεραυνοβολεῖ ὁ Ἅγ. Χρυσόστομος ἐν τινὶ ὁμιλίᾳ του διὰ τῶν ἐξῆς:

«Ἄφου οὐδένα φέρουσι ἐν ἑαυτοῖς χαρακτῆρα τῆς τοῦ Θεοῦ ἀγιότητος, ἀλλ' εἰς τὸ θηριώδες μεταμορφοῦνται τὴν ψυχὴν καὶ τῆς Θεϊκῆς εὐγενείας ἐκπίπτουσιν, κατὰ τὸ ὑπὸ τοῦ Δαυὶδ εἰρημένον «ἄνθρωπος ἐν τιμῇ ὢν οὐ συνῆκε' ἀλλὰ παρασυνεβλήθη τοῖς κτήνεσι τοῖς ἀνοήτοις καὶ ὀμωῖώθη αὐτοῖς». Ὅταν γὰρ τις λακτίζει ὡς ὄνος, χρεμετίζει ὡς ἵππος, μνησικακεῖ ὡς κάμηλος, ἀρπάζει δὲ ὡς λύκος, πλήττει δὲ ὡς σκορπιός, ὑπουλος δὲ ὡς ἡ ἀλόπηξ, πῶς δύναται ὁ τοιοῦτος Πατέρα ἑαυτοῦ καλέσαι τὸν Θεόν»;

Ο ΑΠΟΘΑΝΩΝ ΘΥΓΑΤΕΙΡΩΝ ΓΕΡΜΑΝΟΣ

Εἰς τὸ «Ἐκκλησιαστικὸν Βῆμα» (6.6.52 ν. ἡμ.) ὁ Μητροπολίτης Σάμου Βιρηνάιος γράφων περὶ τῆς κατὰ τὸ 1948 ἐν Ἀμστερνταμ Συνελεύσεως τοῦ Προτεσταντικοῦ Συμβουλίου λέγει σχετικῶς μὲ τὸν ἀποθανόντα Θυγατεῖρων Γερμανόν: «Εἰς τὰς παραμονάς, μάλιστα τῆς διαλύσεως, τῆς συνελεύσεως, εἶχε γίνεαι κοινὴ σύσκεψις εἰς τι Εὐνοδοχεῖον, ὅπου ἔλαβε χώρα μία σφοδρὸτάτη διαμάχη, μεταξὺ τῶν ἀντιπροσώπων ὡς πρὸς τὴν συνταχθεῖσαν ἐπιφύλαξιν, ἡ ὁποία ἐπρόκειτο νὰ κατατεθῇ εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς Συνελεύσεως. Καὶ ἐν ᾧ ὁ τότε Θυγατεῖρων Γερμανός, εἰς ἑκ τῶν Προέδρων τῆς Συνελεύσεως, ἐκόπτετο, ὅπως μὴ κατατεθῇ ἡ ἐπιφύλαξις, διότι οὕτω θὰ ἐνεφανίζετο ἡ ἡμετέρα Ἐκκλησία ὡς κακῶς συμμετέχουσα εἰς τὸ Οἰκουμενικὸν Συμβούλιον τῶν Ἐκκλησιῶν, ἀπεχομένη περὶ τὸ μεσανύκτιον ἐν μέσῳ μιᾶς ἀτμοσφαιρᾶς διαπληκτισμῶν».

Καὶ γνωμοδοτεῖ: «Λοιπόν, δὲν δύναται ἡ Ἐκκλησία ἡ Ὁρθόδοξος νὰ μετέχῃ εἰς τὸ Οἰκουμενικὸν Συμβούλιον τῶν Ἐκκλησιῶν, διότι κυριαρχεῖ ἐν αὐτῇ, ἕνα πνεῦμα τελείως Προτεσταντικόν».

Ἰδοὺ, ὅτι καὶ οἱ Νεοημερολογῖται θεβαιοῦν τὰ ὅσα ἔγραφα εἰς τὸν «Προβολέα» περὶ τοῦ Προδότου ἐκεῖνου τῆς Ὁρθοδοξίας Θυγατεῖρων Γερμανοῦ, ἐν ᾧ οἱ θεομπαίχται τὸν ἐξυμνοῦν, ὡς ἔχοντα διεθνή φήμην.

Ἀγιορείτης
Μοναχὸς ΑΡΣΕΝΙΟΣ ΚΟΤΤΕΑΣ

Γεγονότα καὶ Σχόλια

Ἀπάντησις εἰς τὴν «Καθολικὴν»

Ἐστενοχωρήθη υπερβαλλόντως ἡ Οὐνικὴ-Παπικὴ ἐφημερὶς τῶν Ἀθηνῶν «Καθολικὴ», διότι εἰς τὸ φύλλον τοῦ «Σωτήρος» τῆς 19ης Ἰουλίου παρελθόντος ἔτους κατεκρίνανεν τὸν πρότερον τῆς Ὁρθόδοξου Πίστειος Βησσαρίωνα, τὸν πρότερον μὲν ὄντα Ὁρθόδοξον Μητροπολίτην Νικαίας, ἔπειτα δὲ περιβληθέντα ὑπὸ τοῦ Πάπα μετὰ τὸ ἀξίωμα τοῦ Καρδινάλιου εἰς ἀνταμοιβὴν τῆς ἀλλαξοπιστίας του. Καὶ ἰσχυρίζεται μὲν ἡ «Καθολικὴ», ὅτι «ὁ Βησσαρίων» ἔπραξεν ὅτι ἔπραξεν, ἐπειδὴ ἔμισε τὸ σχίσμα. Ἀλλ' ὁ σύγχρονος τοῦ Βησσαρίωνος ἀπαράμυλλος ὑπέρμαχος τῆς Ὁρθοδοξίας, ὁ ἅγιος Ὁμολογητὴς Ἐπίσκοπος Ἐφέσου Μάρκος ὁ Εὐγενικός, λίαν ἐπιτυχῶς ἐχαράκτηρισε τὸν Βησσαρίωνα ὅτι ἦτο «κοπέλιν» τοῦ Πάπα.

Ἐν συνεχείᾳ καὶ ἐν τῇ περιστάσει τοῦ φανατισμοῦ τῆς ἡ ἐν λόγῳ ἐφημερίδος, ἀπερισκέπτως ὅλως καὶ ἀβασανίστως, ἐπιρρίπτει κατὰ τοῦ «Σωτήρος» τὴν κατηγορίαν, ὅτι «ἀγαπᾷ τὰ σχίσματα». Ἀλλὰ τὰ σχίσματα καὶ ὅτι τὸ ἀξιοθρήνητον καὶ ὀλέθριον σχίσμα τοῦ 1054 τὸ ἐπραγματοποίησεν ἡ Δυτικὴ Ἐκκλησία διὰ τὸ ἐπάρατον «πρωτεῖον» καὶ τὸ ἀντιγραφικὸν «ἀλάθητον» τοῦ Πάπα, ἐμμένει δὲ πεισιμότως εἰς αὐτό, ἀποξενωθείσα τοιουτοτρόπως τῆς Ἐκκλησιαστικῆς καὶ Μυστηριακῆς ἐπικοινωνίας μετὰ τὴν «Μίαν, Ἁγίαν, Καθολικὴν καὶ Ἀποστολικὴν» Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν τῶν τεσσάρων πρεσβυγενῶν Ὁρθοδόξων Πατριαρχείων καὶ τῶν ἄλλων αὐτοκεφάλων παλαιῶν καὶ νεωτέρων Ὁρθόδοξων Ἐκκλησιῶν. Ὁ δὲ «Σωτήρ», μακρὰν τοῦ νὰ ἀγαπᾷ τὰ σχίσματα, ὅπως τὸ ἀποδεικνύει διὰ τῆς ἀρθρογραφίας του καὶ τῆς ἐν γένει πολιτείας του, διακηρύττει καὶ ὑπεραμύνεται ὅχι τῆς ἀποσχίσεως καὶ τῆς οἰασδῆποτε ὑποχωρήσεως, ἀλλὰ τῆς ἐμονῆς καὶ τῆς προσηλώσεως ἀντὶ πάσης θυσίας εἰς τὴν πίστιν τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ τὰς αἰωνοβίους Πατερικὰς παραδόσεις αὐτῆς.

Ὅπως δὲ ποτε, τοιαῦτα πικρόχολα σχόλια αἰρετικῶν τιμῶν τὸν «Σωτήρα» καὶ τὸν ἐνισχύουν νὰ συνεχίσῃ σθεναρῶς ὑποστηρίζων τὸ «πατροπαράδοτον σέβας».

Χριστιανικὸν Περιοδικόν, «Σωτήρ»

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Παρακαλοῦνται οἱ ἀποστέλλοντες χρηματικὰς ἐπιταγὰς, ὅπως ἀπαραιτήτως ἀναφέρωσι τὸν σκοπὸν διὰ τὸν ὁποῖον προορίζονται τὰ ἀποστέλλόμενα χρήματα.

(Ἐκ τῶν Γραφείων)

Κανονικὸν Δίκαιον

Ἡ «Καθολικὴ» ἔχει πολλὴν ἀνάγκην νὰ μελετήσῃ Ἐκκλησιαστικὴν Ἱστορίαν καὶ Κανονικὸν Δίκαιον, ὅχι μὲ τὰς μυωπικὰς διόπτρας τοῦ Παπικοῦ «ὀλοκληρωτισμοῦ», ἀλλὰ μετὰ ἀντικειμενικὰς καὶ ἐπιστημονικὰς ἀνεγνωρισμένας μαρτυρίας. Διὰ τὸ λέγομεν αὐτό; Διότι εἰς τὸ ἴδιον φύλλον τῆς 25.7.72, ἀναφερομένη εἰς τὴν ἐκλογὴν τοῦ νέου Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου, γράφει: «Ὁ ταπεινὸν ἑαυτὸν ὕψωθήσεται. Αἱ συστάσεις αἱ ὁποῖαι ἀνεδίδασαν τὸν Δημήτριον Α' ἐπὶ τοῦ δευτέρου θρόνου τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ εἶναι πράγματι ἡ ταπεινωσὺν, ἡ πραότης καὶ ἡ πνευματικότης». Δεδομένου ὅμως, ὅτι ὁ κατὰ τὴν «Καθολικὴν» πρῶτος θρόνος τῆς Ρώμης εὐρίσκεται ἀπὸ τοῦ 1054 ἔξω τῆς Μιᾶς, Ἁγίας, Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, ἥτις εἶναι ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία καὶ μόνον — καὶ κατὰ συνέπειαν δὲν εἶναι θρόνος ταύτης — Δημήτριος δ' Α' ἀνῆλθεν εἰς τὸν πρῶτον θρόνον τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ. Θὰ ἀνῆρχετο εἰς τὸν δεύτερον, ἐὰν ὁ θρόνος τῆς Ρώμης εἶχεν ἐπιστρέφει εἰς τὴν Ὁρθοδοξίαν, ὅπερ καὶ ὀλοφύχως εὐχόμεθα νὰ γίνῃ. Ἔως ὅμως τῆς ἡμέρας τῆς ἐπιστροφῆς ταύτης, ὁ θρόνος τῆς Κωνσταντινουπόλεως παρμένει ὁ πρῶτος ἐν τῇ Χριστιανικῇ Ἐκκλησίᾳ παρ' ὅλας τὰς περὶ τοῦ ἀντιθέτου ἐπιθυμίας τῆς «Καθολικῆς», τῆς ὁποίας καὶ ἡ ἀρχικὴ σύστασις «ὁ ταπεινὸν ἑαυτὸν ὕψωθήσεται» δημιουργεῖ ὑπονομίας τινάς.

Μήπως ἄραγε θέλει Δημήτριος δ' Α' γ' ἀκολουθήσῃ τὰ ἴχνη τοῦ Βησσαρίωνος;

Ἡ ἀδιόρθωτος Ρώμη

Δυστυχῶς, παρὰ τὰς τυμπανοκρουσίας καὶ τοὺς ἐγκαλισμούς καὶ τὰ περίτεχνα λεκτικὰ κατασκευάσματα, αἱ μύχαι διαθέσεις τῆς πρεσβυτέρης Ρώμης περὶ ἀπορροφήσεως τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ ὑποταγῆς τῶν πάντων εἰς τὸν παπικὸν θρόνον, ὡπαὶ καὶ ἀπερίτητοι ἐκφράζονται καὶ διατυπώνονται ἀπὸ τὰ χεῖλη τῶν ἐπισημοτέρων ἐκπροσώπων τῆς. Οὕτω, αὐτὸς οὗτος ὁ Πάπας Παῦλος ὁ Στ', ὁμιλῶν πρὸς τὰ πλήθη ἐν τῇ πλατείᾳ τοῦ Ἁγίου Πέτρου εἰς τὴν Ρώμην τὴν Κυριακὴν 9.7.72, ἐξ ἀφορμῆς τοῦ θανάτου τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Ἀθηναγόρα, ἐχαράκτηρισε τὴν μὲν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν «ὅχι ἀκόμη τελείως ἠνωμένην μετὰ τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας», τὸν δὲ ἐκδημήσαντα εἰς Κύριον Πατριάρχην ὡς «παρὸν καὶ ἀπόνταλον τῆς ἐπαγεγώσεως τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας μετὰ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ρώμης». Τοὺς λόγους αὐτοὺς τοῦ Πάπα ἐπανάλαβε καὶ ὁ Ρωμαιοκαθολικὸς Ἐπίσκοπος Ροδντολφ Γκράμπερ εἰς λόγον, τὸν ὁποῖον ἐξεφώνησεν εἰς λειτουργικὴν εὐκαιρίαν κατὰ τὸ Δ' Οἰκουμενικὸν Συμπόσιον ἐν Ρέτζεσμπουργκ τῆς Γερμανίας, χωρὶς νὰ γνωσθῇ μέχρι τῆς στιγμῆς,

Σεχονοτα και ΚΡΙΣΕΙΣ

ὅν οἱ παριστάμενοι Ὁρθόδοξοι Θεολόγοι τὸν ἀνεκάλεσαν εἰς τὴν τάξιν καὶ ἔθεσαν ἐπὶ ὁρθῆς βάσεως τὸ ζήτημα τῆς ἐνώσεως. Αὕτῃ δυστυχῶς, εἶναι ἡ πείσμων καὶ ἀμετακίνητος γνώμη τῆς Παπικῆς Ἐκκλησίας. Νομίζει, ὅτι εἶναι δυνατόν νὰ ἀπορροφήσῃ καὶ καθυποτάξῃ τὴν Ὁρθοδοξίαν, πρὸς τοῦτο δὲ ἐργάζεται ἐπὶ αἰῶνας συστηματικῶς καὶ ὑποῦλως. Ἀλλ' ἂς μὴ θανατάζωμαι μὲ θνείρα καὶ χίμαιρας. Ὁ εὐλογημένος λαὸς τοῦ Κυρίου, μὲ ἐπικεφαλῆς τοὺς Ὁροδόξους Ἱεράρχας καὶ τοὺς λοιποὺς κληρικοὺς καὶ μοναχοὺς τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, ὑφίσταται ὡς τεῖχος ἀδιαπέραστον εἰς τὴν παπικὴν ἐκκλησίαν νὰ καταδροχθῇ τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν.

Διαλέξεις

Μετὰ χαρᾶς πληροφοροῦμεν τοὺς ἀναγνώστας τῆς «Φωνῆς τῆς Ὁρθοδοξίας» περὶ τῶν θαυμασίων διαλέξεων καὶ ὁμιλιῶν, αἱ ὁποῖαι ἀναμεταδίδονται ἀπὸ τοῦ Ραδιοφωνικοῦ Σταθμοῦ τῆς Ἀστορίας Ἀμερικῆς κάθε Πέμπτην καὶ ὥραν 3.30—8 μ.μ. τῇ πρωτοβουλίᾳ τοῦ Θεοφιλεστάτου Ἐπισκόπου Ἀστορίας κ.κ. Πέτρου, ἐξάρχου τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος ἐν Ἀμερικῇ.

Πρόκειται περὶ ὁμιλιῶν θρησκευτικοῦ περιεχομένου, λίαν οἰκοδομητικῶν καὶ διδασκτικῶν διὰ τὸ κοινόν. Καθ' ὅτι αὐταὶ οὐχὶ μόνον ἐκφωνοῦνται ἀπὸ τοῦ Ραδιοφωνικοῦ Σταθμοῦ, ἀλλὰ παραλλήλως δημοσιεύονται καὶ εἰς τὸν Ἐθνικὸν Κήρυκα. Μνεῖαν ποιοῦμεθα θαυμασίας ὁμιλίας ἀναμεταδοθείσης τὴν Κυριακὴν τῆς Ὁρθοδοξίας ἀπὸ τοῦ Ραδιοφωνικοῦ Σταθμοῦ τῆς Ἀστορίας, τὴν ὁποῖαν ἐξεφώνησεν ὁ ἱερός χειρουργὸς κ. Ἀναστάσιος Κασαπίδης. Θερμὰ συγχαρητήρια ἀνέχουν εἰς τὸν κ. Κασαπίδην, καθὼς καὶ εἰς τὸν σχόντα τὴν πρωτοβουλίαν Σεβασμιωτάτου ἐπίσκοπον Πέτρον διὰ τὴν δραστηριότητά του αὐτήν, ἡ ὁποία πολλὰς ὠφελείας θὰ προσκομίσῃ εἰς τοὺς Ὁρθοδόξους τῆς Ἀμερικῆς.

Πανηγύρεις Μαΐου

— Τὴν 1ην Μαΐου ἡμέραν Δευτέραν, ἑορτὴν τῶν Ἁγ. Ὁσίου, Ἀκακίου, Ἰγνατίου καὶ Εὐθυμίου, πανηγυρίζει τὸ παρεκκλήσιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἁγ. Νικολάου Χαλιδούς — Παιανίας Ἀττικῆς.

— Τὴν 3, ἡμέραν Τετάρτην, ἑορτὴν τῶν Ἁγ.

Μαρτύρων Τιμοθέου καὶ Μαύρας, πανηγυρίζει ὁ ὁμώνυμος Ἱερός Ναὸς Καρύστου.

— Τὴν 9 ἡμέραν Τρίτην, ἑορτὴν τοῦ Ὁσίου Νικολάου τοῦ ἐν Βουνέναις πανηγυρίζουν 1) ἡ Ἱ. Μονὴ Θερμοπυλῶν καὶ 2) τὸ Ἱ. Πουχαστήριον Δεσφίνης Ἀμφίσης.

— Τὴν 15 ἡμέραν Δευτέραν ἑορτὴν τοῦ ἐν Ἀγίοις Πατρὸς ἡμῶν Ἀχλλίου Ἀρχιεπισκόπου Ἀφρίσης πανηγυρίζει ὁ ὁμώνυμος Ἱ. Ναὸς Γούδας Ἀ-θηνῶν.

— Τὴν 21 ἡμέραν Κυριακὴν ἑορτὴν τῶν Ἁγίων Κωνσταντίνου καὶ Ἑλένης πανηγυρίζουν 1) τὸ παρεκκλήσιον τοῦ Ἁγίου Ἀνδρέου Περιστερίου, 2) ὁ Ἱ. Ναὸς Βασιλικῶν Θεσσαλονίκης, 3) ὁ Ἱ. Ναὸς Ἀρεθούσης καὶ 4) ἡ Ἱ. Μονὴ Χίου.

— Τὴν 25 ἡμέραν Πέμπτην, ἑορτὴν τῆς Ἀναλήψεως τοῦ Κυρίου πανηγυρίζουν 1) ἡ Ἱ. Μονὴ Κοζάνης καὶ 2) ὁ Ἱ. Ναὸς Σπάτων.

— Τὴν 28 ἡμέραν Κυριακὴν ἑορτὴν τῶν Ἁγίων Πατέρων πανηγυρίζει 1) ὁ Ἱ. Ναὸς Παιανίας καὶ 2) ὁ Ἱ. Ναὸς Ἀετοῦ Καρύστου.

Ἡ ΦΩΝΗ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ — ΕΚΔΟΤΗΣ

Ἀρχιεπίσκοπος ΑΥΞΕΝΤΙΟΣ

Πρόεδρος

ΓΕΝΙΚΟΥ ΦΙΛΟΠΤΩΧΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ.
ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΡΠΙΤΟΣ 32-ΑΘΗΝΑΙ-ΤΗΛ. 628.280

Διευθύνεται ὑπὸ Συντακτικῆς Ἐπιτροπῆς

Διευθυντὴς συστάσεως + ὁ Εὐρίπου καὶ Εὐβοίας

Πάρις

Κάνιγγος 32 — Ἀθήναι 147

Προϊστάμενος Τυπογραφείου

Γεώργιος Σερμπίνης

Θεριστοκλέους 33 — Ἀθήναι

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ:

Ἑσωτερικοῦ: Ἑξάμηνος δραχμὰς 15. —

» Ἐτησίᾳ » 30. —

Ἑξωτερικοῦ: Ἑξάμηνος δολάρια 2

» Ἐτησίᾳ » 4

Τμή Φύλλου δραχ. 2

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Παρακαλοῦνται οἱ κ.κ. Συνδρομηταὶ ὅπως
μᾶς ἐνημερώνουν εἰς περίπτωσιν ἀλλαγῆς κα-
τοικίας των.